INTERVJU S PREDSJEDNIKOM SABORA HAJROM-EF. TUTIĆ

strana 29.

HISTORIJA SE PONAVLJA

strana 8.

http://www.glas-islama.com

صوت الإسلام

Glas islama

Zeri islam

Safer / rebiu-l-evvel 1429. • 15. mart 2008. • Broj 138 • Godina XII

80 DINARA

BiH 2 KM | EU 2.5 € | US 4 $ | CG 1€ | HRK 12.00 SIT 350 | CHF 4.50 | CAD 4 | AUD 2

وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلاً مِّمَّن دَعَا إِلَى اللهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَقَالَ إِنَّنِي مِنَ الْمُسْلِمِينَ

A ko govori ljepše od onoga koji poziva Allahu, koji dobra djela čini i koji govori: 'Ja sam doista musliman!' (Kur'an)

TORTURA

E K S K L U Z I V N O !

Uz Glas islama do jeftine knjige
Amr Halid

Otvorili su dušu i srce

Istinite priče današnjice

400 dinara ili 5 €

za inostranstvo 10 €

ELEKTROTEHNA

PRODAJA - SERVIS - PROJEKTOVANJE - INŽINJERING

BESKAMATNI KREDITI - 0%

KOMPJUTERI - TELEVIZORI - DVD-APARATI - BELA TEHNIKA

SERVIS I UGRADNJA

* RADIO-TV TEHNIKE
* KOMPJUTERSKOG HARDVERA
* VIDEO NADZORA
* ALARMNIH SISTEMA
* PROTIVPOŽARNIH SISTEMA

UL. 1. MAJ 154, NOVI PAZAR,
TEL: 020/337-250, 337-251,
E-MAIL: office@et.co.yu, WEB: www.et.co.yu

Restoran SAZ od ove godine u novom ruhu

Jerka bb, Novi Pazar
Koničanin Sait, 064 163 1735
Koničanin Senad, 064 120 4440
restoransaz@hotmail.com
RESTORAN SAZ
☎ 020 360 360

Restoran SAZ posjeduje dvije sale, terasu, baštu pored vode, igralište za djecu, širok parking prostor, a od ove godine i abdesthanu i mesdžid za klanjanje. Kapacitet restorana je 380 mjesta. Posebno u mjesecu ramazanu organizujte vaše iftare u prelijepom ambijentu restorana SAZ.

FLORIDA

FLORIDA SHOES
- PROIZVODNJA OBUĆE ISKLJUČIVO OD KOŽE
- PRODAJA NA VELIKO I MALO
- IZVOZ OBUĆE ZA INOSTRANSTVO

PROIZVODNJA:
fax: 020/382-072
tel: 020/389-170
mob: 063/628-005
e-mail: mecoflridaŽnadlanu.com

VELEPRODAJA:
Ul. Kej skopskih žrtava 181

MALOPRODAJA:
ul. 1. maj 28
ul. Rifata Burdževića 17.

VLASNIK: MEHUDIN HAJROVIĆ - MECO

Caffe Pizzeria BEZISTAN vam nudi:

- Pizze, Piroške, Topli sendvič, Hot dog,
- Jela sa roštilja
- Sladoledi i ostali dezerti
- Kompletan asortiman bezalkoholnih pića

Hotel Denis

Hotel "DENIS"

Hotel Denıs, Novı Pazar Dojeviće BB,
Telefoni: +381 20 360 120, +381 20 360 121, +381 20 360 122, +381 20 360 123
e-mail: hotel-denis@my-ist.net, hotel-denis@neobee.net, web adresa: www.hotel-denis.com

Istorija se ponavlja

Oni koji su decenijama gušili Islamsku zajednicu i Bošnjake spolja, sada su to pokušali i iznutra.

Bošnjaci muslimani nastanjeni na prostoru balkanskih država u proteklih sto godina su doživljavali i preživljavali mnoga iskušenja. Uprkos tome, oni su opstali i očuvali svoju bit, vjeru i tradiciju, zbog čega bi im mogli zavidjeti i mnogo veći i brojniji narodi. Brojni faktori su uticali na to da život Bošnjaka na ovim prostorima bude težak i pun neizvjesnosti, neugodnosti i gorčine, te je zato ovaj narod brojniji u egzilu nego u matici.

Svakako, najteže stanje bivalo je tamo gdje su pripadnici ove zajednice bili u manjini - na periferiji Bosne, Kosova i Crne Gore, kao i u unutrašnjosti sredina koje su u ogromnoj većini nastanjivali pripadnici drugih nacija i vjera. Takođe, ni situacija u Sandžaku nije bila mnogo povoljnija od one u drugim mjestima. Nedostatak institucija, diskriminatorski odnos režima, plansko gušenje nacionalne i vjerske svijesti, ekonomska dekadenca, destrukcija svega što bi doprinosilo renesansi ovog naroda - planirani su procesi kroz koje je prolazio sandžački narod u tom periodu.

Jedna od najtežih historijskih etapa ovog naroda je i period Miloševićevog režima, koji je za sobom ostavio mnoge tragove i posljedice. Sve ovo je bilo teško, ali su se Bošnjaci ipak izborili za opstanak i zauzeli su kakav-takav položaj u društvu. Demokratija je i na njihova vrata zakucala i kao rezultat toga je nastanak prvih vjerskih, nacionalnih, obrazovnih institucija. Pojavili su se prvi privredni resursi. Zanimljivo je da su se Bošnjaci u svim tim teškim vremenima organizovali, okupljali i uzdali u jedinu Instituciju koja je u svim tim vremenima opstajala prkoseći teškoćama i pritiscima. Zato muslimani, kako tada tako i danas, ovu instituciju doživljavaju kao temelj i uslov svog opstanka i otuda i njihova privrženost i briga za njen položaj i očuvanje.

Naravno, u svim ovim periodima kroz koje su prolazili muslimani ovih prostora ni Islamska zajednica nije ostavljana na miru. Permanentno se nad njom sprovodi diskriminatorski odnos i tortura. Kao posljedica toga je i rušenje mnogih džamija poslije Drugog svjetskog rata, zatvaranje medresa, oduzimanje ogromne vakufske imovine, pritisak na imame, vjernike itd. Međutim, imajući u vidu šta za muslimane Bošnjake znači Islamska zajednica, jasno je bilo, što se i dokazalo, da ona, uprkos svemu, mora opstati.

Promjenom na političkoj sceni u Srbiji muslimani su pomislili da su ta mračna vremena prošlost, da neće više biti problem njihova vjera i ubjeđenje. Valjda su se svi dosjetili pameti da dobar vjernik može biti samo od koristi, a da vjerske institucije, prije svega obrazovne, mogu proizvoditi samo kadrove koji će koristiti za postizanje univerzalnih društvenih vrijednosti. Pripadnici ove zajednice su se ponadali da će se sada osjećati ravnopravno i da će biti tretirani jednako.

Međutim, šta se dešava?

Ono što se dešava Islamskoj zajednici od pokušaja rušenja njenog sistema, nametanja tuđe volje vjernicima i kršenja normativnih akata najviših organa, blago je nazvati diskriminacijom, kršenjem vjerskih prava i sl. To je očiti zločin protiv zakona države, vjere i tradicije jednog naroda, protiv slobode i čovječnosti. Oni koji su decenijama gušili Islamsku zajednicu i Bošnjake spolja, sada su to pokušali i iznutra. Vjerovatno im nije koristila pouka iskustva sa Sejdom Bajramovićem i njemu sličnima koje su pokušavali nametnuti njihovom narodu, ali mimo narodne volje. Narod neće onoga ko im se nameće, već koga srca prihvate. U tom mračnom planu i njegovom sprovođenju odabran je Ugljanin i na kraju njegovi poltroni koje on angažuje. Pomislili su da, ako je pendrek u rukama Bošnjaka da bije imame, to nije strašno - on je njihov. Međutim, ispostavilo se da je i opasnije.

U sprovođenje tog mračnog cilja, da se zaustavi razvoj Islamske zajednice, uključeni su i neki koji se ne stide da i ahmediju na stave na svoju glavu. Dokle je spremna da ide ljudska, ali otpadnička zloba, svjedoče i nedavni događaji u Tutinu. Na vjernike su nasrnuli vatrenim oružjem, krv je prolivena. Samo nekoliko dana poslije toga i ahmediju su pokušali omalovažiti. Policija je brutalno obezbijedila nesmetani napad Ugljaninovih ljudi na one koji su pripremali kamen temeljac za još jedno odjeljenje Gazi Isabeg medrese. I ne samo obezbijedila, već kada oni to nisu uspjeli onda je to pendrekom pokušala.

U nedjelju, kada društvena preduzeća ne rade, Šemsudin Kučević održava sastanak u zgradi Opštine Tutin i sa, već bivšim narodnim poslanikom, Esadom Đudževićem i vođom otpadnika Zilkićem direktno komanduje i koordinira napadom. Napali su opštinskom mehanizacijom na imame, džematlije, radnike. A šta je njihova krivica: izgradnja škole - medrese. Govorili da i oni tu planiraju medresu, ali ne kažu koju medresu, ko bi je pohađao, gdje bi je upisao, kako bi je nazvao?! Da li bi i sa tom školom uradio kao što je sa Medžlisom, kojeg je falsifikatom pokušao pripisati Gospodar Jevremovoj u Beogradu? Zamislite o kakvom manipulatoru se radi. Godinama svoj narod, kolege, najviše organe svoje Zajednice varao da je sa njima, a u stvari je bio u Gospodar Jevremovoj. Ko zna gdje li je još upisan!?

Presefili su njihovi mentori, izvršioci i sluge da je Islamska zajednica preživjela sve one teškoće, te da će nadživjeti i njih. Zaboravili su mula Beća Ćosovića, tutinskog imama Glavne džamije. Ali narod ga nije zaboravio, kao i da je, uzgred budi rečeno, Fahrudin-efendija njegov sin, te njegova dva unuka, koje su policajci brutalno tukli kao i druge vjernike na temeljima Medrese. Zaboravili su da je svijest Tutinaca muslimana osjetljiva kada uniformisano lice, ma kako se zvalo, skrnavi ahmediju.

Zato je Tutin i bošnjački narod ovako stao uz svoju Islamsku zajednicu. Istorija se ponavlja. Mudri će razumjeti i svrstati se u odbranu vjere, tradicije, časti i dostojanstva.

Načelnik novopazarske policije posjetio Mešihat

Glavni muftija Islamske zajednice u Srbiji Muamer-ef. Zukolrić primio je u Mešihatu načelnika Policijske uprave u Novom Pazaru g. Dragana Terzića u utorak 11. marta 2008. god. U jednočasovnom susretu vođeni su razgovori o događajima u Tutinu od 7. i 9. marta, kao i opštem stanju bezbjednosti i organizovanom kriminalu na ovom prostoru. Tom prilikom izražena je obostrana spremnost na saradnju u okviru Zakona, a u cilju očuvanja mira, stabilnosti i bezbjednosti građana, što je neophodna pretpostavka za vraćanje povjerenja u policijske organe.

Načelnik novopazarskog SUP-a boravio u Mešihatu

ODRŽAN SASTANAK ČLANICA IZVRŠNOG ODBORA UDRUŽENJA ŽENA „MERJEM“

Očekuje se raznovrsniji rad Udruženja

Glavni muftija Muamer-ef. Zukorlić održao je sastanak sa članicama Izvršnog odbora Udruženja žena „Merjem“. Sastanku su prisustvovale: predsjednica Udruženja Misala Pramenković, sekretar Sanela Karišik i članice Izvršnog odbora Emina Sadiković, Mujesira Ibrić i Senada Leković.

Sastanak je bio prilika za kritički osvrt i analizu aktivnosti Udruženja u proteklih nekoliko mjeseci, kao i za određivanje daljih smjernica. Organiziranjem sijela i dviju tribina iz serijala „Žena i porodica“, u saradnji sa Izdavačkom djelatnošću „El-Kelimeh“, postignut je jedan od početnih ciljeva ovog udruženja – intenzivna prisutnost u javnosti kroz neke od brojnih oblika djelovanja.

Naredni period bit će, inšallah, prilika za još raznovrsniji rad i realizovanje veoma zanimljivih i, prije svega, korisnih projekata za muslimanke ovih prostora, bez obzira na starosnu dob i profesiju.

U cilju što kvalitetnijeg djelovanja, na sastanku su donijeti zaključci koji predstavljaju osnovne smjernice rada Udruženja u narednim mjesecima:

- Organizovanje redovnih sastanaka jednom mjesečno, na kojima će biti vršene analize rada u prethodnom mjesecu, uz preciziranje aktivnosti za predstojeći mjesečni period;
- Organizovanje sastanaka vanrednog karaktera kada god to nalažu konkretne okolnosti i realne potrebe;
- Organizovanje aktivnosti u sekcijama jedna je od najvažnijih kojom će se Udruženje „Merjem“ baviti u narednom periodu.

Kako je na sastanku naglasio glavni muftija Muamer-ef. Zukorlić, jedna od najbitnijih „ciljnih aktivnosti Udruženja je ta da ono treba da bude svojevrstan besplatan servis za žene“. Glavni muftija je pojasnio da „aktivno učešće u sekcijama ne isključuje i druge oblike komunikacije“ aktivistkinja i članica Udruženja, sa onim ženama koje pokazuju interesovanje za razne oblike edukacije, kao i za duhovnu i kulturnu emancipaciju i dogradnju ličnosti.

Jedna od zajedničkih konstatacija na sastanku bila je da Udruženje „Merjem“ neće svojim djelovanjem oponašati ni jedno koje je slično njemu po ciljevima i zadacima, te da će rad po sekcijama, kao i sama problematika koja će u ovom i ostalim vidovima djelovanja (tribine i predavanja) imati primat, biti produkt promišljenog plana načinjenog na osnovu realnih potreba.

S druge strane, konstatovana je neophodnost da Udruženje „Merjem“ intenzivira saradnju sa sličnim udruženjima koja djeluju u bližem i daljem okruženju, kako bi kroz razmjenu iskustava i kvalitetnu saradnju sa njima bio ostvaren još jedan od uzvišenih islamskih principa – jačanje zajedništva, solidarnosti i saradnje sa svim pripadnicama Muhammedovog a.s. ummeta.

Senada Leković

Glavni muftija dovom otvorio sportski centar u Novom Pazaru

U Šutenovcu, jednom od najmlađih naselja Novog Pazara, otvoren je novi sportski centar. Ovaj objekt nalazi se u gornjem dijelu naselja, pored rijeke Jošanice, naspram silosa. Objekat je namijenjen, prije svega, ljubiteljima malog fudbala, ali će kasnije tu moći da se igra i odbojka i stoni tenis.

Otvaranju ovog objekta prisustvovali su brojni mještani ovog naselja, a najviše su se radovali, izgleda, mališani.

Na prvi pogled vidi se da se radi o veoma kvalitetnom terenu koji će koristiti kako rekreativcima tako i profesionalnim sportistima, tako da ovaj objekt odmah treba upisati u mapu sportskih objekata Novog Pazara.

Dovu je proučio glavni muftija Muamer-ef. Zukorlić.

„Nama nedostaje prostora koji su blagoslovljeni. Mnogo štošta nedostaje ovom gradu, ali ovo je jedan od primjera koji nam pokazuje da ne moramo čekati da nam sve uradi neko drugi.

Sama činjenica da ovo počinje dovom, a ne alkoholom ili na neki drugi način, predstavlja novi–stari kvalitet za naš narod, jer za pravog muslimana pravi način da se nešto započne jeste dova“ – rekao je, između ostalog, Glavni muftija u svom kratkom obraćanju nakon dove.

Dimenzije objekta su 40 x 23 m, a teren je dimenzija 36 x 18 m. Širina golova je 4 m, a podloga je vještačka trava sa granulama. Visina krovne konstrukcije je 9,1 m na najvišoj tački. Ostalo je da se podignu tribine i još neki detalji da bi objekt bio kompletno završen.

Ibrahim Murić, vlasnik ovog sportskog objekta, kaže da je do sada uložio više od 70 hiljada eura. Oko 20 hiljada eura dobio je od Fonda za razvoj. Da izdjejstvuje ovu donaciju pomogao mu je Munir Poturak, narodni poslanik u Skupštini Republike Srbije. Zemljište na kom se nalazi objekt vlasništvo je Ibrahima Murića i nije uračunato u cijenu objekta.

R.S.

Dekan dr. Dudić održao tribinu u Čikagu

Dekan Fakulteta za islamske studije doc. dr. Mevlud-ef. Dudić održao je u Bošnjačkom islamskom kulturnom centru u Čikagu tribinu o aktuelnom stanju u Sandžaku. Tribina je održana u petak 7. marta nakon jacije namaza. Tom prilikom dr. Dudić je govorio o trenutnom stanju u Sandžaku, s posebnim osvrtom na napade kojim je ovih dana izložena Islamska zajednica.

Ovaj islamski centar otvoren je prije dva mjeseca, a imamsku dužnost obavlja Kemal-ef. Karić.

Sutradan, u subotu, dr. Dudić je obišao Islamski centar u Čikagu gdje je imam

Dr. Senad-ef. AGIĆ

Peticija u Brodarevu

Peticija podrške Mešihatu

U proteklom periodu, a i nakon najnovijih dešavanja u Islamskoj zajednicu, mogle su se čuti insinuacije malobrojnih pristalica vještačke tvorevine nastale u kafani u noćnim satima ramazana prošle godine, o navodnoj podršci koju uživaju u bošnjačkom muslimanskom korpusu u Sandžaku. Cifra koju su oni spominjali kretala se čak i do famoznih 90%. Ali, naravno, to su samo puste njihove želje koje nisu ni blizu realnom stanju na terenu.

U tom smislu, u organizaciji odbora medžlisa Muftijstva sandžačkog na teritoriji ovog muftijstva sprovedena je peticija o podršci Mešihatu Islamske zajednice u Srbiji sa sjedištem u Novom Pazaru i glavnom muftiji Muamer-ef. Zukorliću. I ova peticija, kao i sve prethodne aktivnosti, pokazala je visok nivo svijesti sandžačkih Bošnjaka i potvrdila očekivanja. Preko 90% muslimana Sandžaka potvrdilo je da želi jedinstvenu Islamsku zajednicu sa sjedištem u Novom Pazaru na čelu sa glavnim muftijom Muamer-ef. Zukorlićem.

Završne aktivnosti su obavljene i u Prijepolju, koje je posljednjih mjeseci bilo izloženo stalnim nasrtajima Ugljaninovih piona, ali slike koje su pred vama najbolje govore koga Prijepoljci žele za svoje vjerske predstavnike.

Učenjem dove otvoren sportski centar

Odloženo postavljanje kamena temeljca

Prilikom direktnog obraćanja vjernicima putem novopazarske Televizije "Jedinstvo" u nedjelju uveče r 09.03.2008. godine, glavni mutija Muamer-ef. Zukorlić pozvao je vjernike na razumijevanje i podršku da se odgodi održavanje najavljene svečanosti polaganja kamena temeljca i dove za izgradnju Medrese u Tutinu.

Tom prilikom, Muftija je komentarisao snimke na kojima se jasno vidi brutalno ponašanje Policije prema imamima i vjernicima u Tutinu.

Ovu odluku Muftija je obrazložio riječima da su ljudsko dostojanstvo i život najveće svetinje i da Islamska zajednica ovim želi zaštititi vjernike od takvog rizika.

Muftija je, također, zatražio od nadležnih organa utvrđivanje odgovornosti Policije i Opštinske uprave u Tutinu zbog neposrednog ugrožavanja vjerske slobode i vjerskih osjećanja pripadnika Islamske zajednice.

Informativna služba Mešihata

Hronologija zadnjih događaja u Tutinu

Dana 07.03.2008. god. u 13:25 h na vakufskoj parceli u blizini Glavne džamije u Tutinu, dok su džematlije obavljali pripremne radove za postavljanje kamena temeljca za Medresu, aktivista Sulejmana Ugljanina, Remza Hajrović, iz pištolja nanio je više prostrelnih rana u predjelu obje potkoljenice službeniku Islamske zajednice Enveru Škrijelju. Tom prilikom ranjen je i džematlija Faruk Zukorlić u predjelu lijevog ramena.

Istovremeno je povrijeđeno više džematlija tupim predmetima, među kojima je najteže Osman Košuta iz Tutina, star 75 godina.

Ovaj napad na službenike Islamske zajednice i vjernike izveden je od strane aktivista Sulejmana Ugljanina koje je predvodio visoki činovnik ove političke organizacije Jusuf Sinanović zvani Juka, gdje su tom prilikom očevici vidjeli oružje u njegovim rukama, sa ciljem da se spriječi izvođenje pripremnih radova za održavanje dove i kamena temeljca za izgradnju Medrese u Tutinu.

U toku napada policajac Beljo Kurtović ispalio je nekoliko hitaca iz automatske puške, nakon čega je pokupio čahure.

Nema sumnje da su inspiratori i organizatori ovog napada Sulejman Ugljanin, Šemsudin Kučević i Adem Zilkić, koji već duže vrijeme najavljuju krvoproliće, a najsvježiji poziv Zilkića na krvoproliće desio se u njegovom saopštenju za javnost neposredno prije ovog događaja.

Misleći da su se dozvali pameti i da će poslije prolivene krvi odustati od daljih napada i destrukcije, te da će ih ostaviti na miru, imami i džematlije u Tutinu su nastavili pripremne radove na lokaciji gdje će se graditi Medresa. Međutim:

Policijska tortura

Nedjelja, 9. mart 2008.

Oko 16 časova na vakufskoj parceli Islamske zajednice u Tutinu dogodio se kombinovani napad aktivista Sulejmana Ugljanina, Šemsudina Kučevića i Policije na pripadnike Islamske zajednice koji su pripremali prostor za održavanje vjerskog obreda – dove i polaganja kamena temeljca za izgradnju Medrese.

Ovaj napad su predvodili komandiri Dragan Pantić i Rizvan Arifović, protiv kojih je Islamska zajednica već ranije protestvovala kod nadležnih policijskih organa. Tom prilikom napadači su koristili mehanizaciju javnih preduzeća Opštine Tutin, a Policija je uz brutalnu upotrebu sile sa bine uklonila vjerske službenike i vjernike.

Tu se bahatošću posebno istakao Nusret Gusinjac koji je izdavao naređenja "GAZI, RUŠI...".

Nakon pomenute akcije, Policija je prisilno privela četvoricu imama: Džavid-ef. Preljevića, Enver-ef. Eminovića, Omer-ef. Đondića i Vahjudin-ef. Ćosovića. Ovim je ponovo demonstrirano kršenje Zakona kojim se garantuje autonomnost i nepovredivost prostora Islamske zajednice, brutalno kršeći elementarnu vjersku slobodu. Sve ovo očito ima za cilj pokolebati imame i vjernike odlučne da odbrane jedinstvo Islamske zajednice i sve vjerske svetinje.

Islamska zajednica će kod nadležnih državnih organa zatražiti hitnu odgovornost za odgovorne u Policiji i Opštini Tutin.

Uprkos svemu, Islamska zajednica će ostati dosljedna svom putu očuvanja mira i stabilnosti, pozivajući vjernike da uz

Kolovođa torture - poznati Ugljaninov pion

Opštinskim bagerom na vakufsko

"Zajedno smo jači"

Policija u pratnji opštinskih vozila

Policija je obećala da će biti neutralna

svoju odlučnost imaju u vidu da su životi jedna od najvećih svetinja koje treba pažljivo čuvati.

Ugljaninovi sijači straha ponovo na djelu

Ponedjeljak, 10. mart 2008.

U jutarnjim časovima u centru Tutina napadnut je službenik Islamske zajednice Iljaz Bulić. Ovo lice je brutalno pretučeno od strane aktivista Sulejmana Ugljanina, Šemsudina Kučevića i Adema Zilkića.

U batinanju Bulića učestvovalo je desetak lica među kojima su se isticali Ahmedin Demirović, Senad Dolićanin – Cigo i Asmir Kecap, od ranije poznati pripadnici kriminalnih krugova u Novom Pazaru i lični tjelohranitelji Adema Zilkića i Hasiba Suljevića.

Pomenuta lica su se nakon prebijanja Bulića sklonila u zgradu Opštine Tutin.

Krivične prijave

Zbog napada aktivista Sulejmana Ugljanina, Šemsudina Kučevića i Adema Zilkića na službenike Islamske zajednice u Srbiji, koji su obavljali pripremne radove za postavljanje kamena temeljca za izgradnju Medrese u Tutinu, najavljenog za ponedjeljak 10.03.2008. god., kada je službenik Islamske zajednice Enver Škrijelj sa više hitaca iz vatrenog oružja ranjen u obje noge, a tom prilikom povrijeđeno još nekoliko osoba, Mešihat Islamske zajednice u Srbiji podnio je krivične prijave protiv lica koja su ispalila hice i učestvovala u oružanom napadu i to:

-Zbog osnovane sumnje da je izvršio krivično djelo ubistvo u pokušaju, krivična prijava podnijeta je protiv Hajrović Remza, koji je angažovan kao lično obezbjeđenje Adema Zilkića.

-Zbog upotrebe vatrenog oružja i učestvovanja u oružanom napadu prijavljeni su:

1.Gusinac Smail
2.Gusinac Izet
3.Gusinac Meta
4.Gusinac Šerif
5.Kačapor Zuko

- Zbog potezanja vatrenog oružja prijavljeni su visoki funkcioneri Opštine Tutin i bliski saradnici Šemsudina Kučevića:

1.Sinanović Jusuf - Juka - direktor Ustanove za sport Opštine Tutin.

2. Bakić Šerif - načelnik Odjeljenja za opštu upravu i opštinsku djelatnost

3.Bakić Samir - građevinski inženjer u Zavodu za urbanizam Opštine Tutin, sin pomenutog Šerifa Bakića.

Krivične prijave su bodnijete i protiv napadača na radnika Islamske zajednice Iljaza Bulića, koga su pretukli Senad Dolićanin – Cigo i Asmir Kecap, aktivisti Ugljaninove partije.

Podrška Islamskoj zajednici

U ovim teškim danima za muslimane u Srbiji ohrabrujuća je činjenica dostojanstveno držanje vjernika Islamske zajednice kao i obilna podrška koja stiže iz cijelog svijeta. U glavni ured Mešihata Islamske zajednice, u Novom Pazaru, neprestano stižu delegacije kako običnih ljudi, vjernika, tako i političkih faktora i nevladinih organizacija dajući punu podršku našem nastojanju da očuvamo nacionalno i vjersko dostojanstvo. Bezrezervnu podršku muslimanima u Srbiji i Islamskoj zajednici šalje i naša dijaspora širom svijeta. Jedna od najznačajnijih je i podrška od Zajednice sandžačke dijaspore čije pismo ćemo u cjelosti prezentirati.

Povodom napada i ranjavanja službenika Islamske zajednice u Srbiji od strane pristalica tzv. rijaseta, koji se je dogodio u Tutinu 7. marta 2008. god., Zajednica sandžačke dijaspore izdaje sljedeće

Prof. D\avid-ef. Preljević, nasilno priveden

Brutalno hapšenje imama

Nezadovoljan postignutim Arifović se lično angažovao

Elvedin Toković, službenik Mešihata Islamske zajednice u Srbiji, povodom hapšenja dao je sljedeću

IZJAVU

„Prilikom hapšenja ubacili su me u prostorije Medžlisa Islamske zajednice u Tutinu, u prizemlje gdje se nalaze gasulhana i abdesthana. Tu me je inspektor u civilu Hilmija Numanović udario 4-5 puta u predjelu leđa. Nakon toga pronašao je moj pištolj u travi, za koji imam dozvolu, gdje sam ga i ostavio. Kada je uzeo pištolj ponovo se vratio i opet me tukao. Sve to se odvijalo u prostorijama gasulhane i abdesthane u zgradi Medžlisa Islamske zajednice u petak 7. marta ove godine.

Kada sam u utorak 11. marta otišao u prostorije policije u Tutinu da preuzmem telefon koji su mi oduzeli, dotični inspektor me je cinično upitao da li me još boli i kako se osjećam. Odbio je vratiti mi telefon i tražio je da mu donesem pušku, za koju također imam dozvolu.“

Dana 11.03.2008. godine, Ramičević Muljazim, od oca Redžepa, rođen 01.03.1963. godine u Ribarićima, opština Tutin, sa prebivalištem u Ribarićima, dao je samoinicijativno

I Z J A V U

Dana 09.03.2008. godine, kod moje kuće, u Ribariće, došla je patrola Policijske stanice u Tutinu i saopštila mi da trebam poći sa njima jer me poziva komandir ove stanice. Također su mi kazali da sa sobom ponesem oružje koje posjedujem na osnovu dozvole izdate od iste policijske stanice.

Ja sam se odazvao pozivu i sa istom patrolom otišao u Policijsku stanicu Tutin i predao lovačku pušku. Komandira sam pitao zašto mi se oduzima oružje jer nisam napravio nikakav prekršaj ili krivično djelo. On mi je odgovorio da je to iz preventivnih razloga.

Iz Policijske stanice u Tutinu sam otišao na vakufski plac na kojem je planirano postavljanje kamena temeljca za izgradnju Medrese. Na putu prema ovoj parceli sreo me je Malićević Hasib, uniformisani radnik Policijske stanice u Tutinu, i pitao me: „Hoćeš li ovamo“, misleći na plac za Medresu. Ja sam mu odgovorio: „Hoću, ako Bog da, imam pravo da prisustvujem ceremoniji postavljanja kamena temeljca, pa i da dam novčani prilog za podizanje Medrese.“ On mi je rekao: „Ako imaš m... doći sutra“, misleći na dan kada je planirano postavljanje kamena temeljca, tj. 10.03.2008. godine. Ja sam mu odgovorio da ću svakako otići i da ću biti među prvima koji će doći, a on neka dođe pa neka bije i brani.

Inače, ovom policajcu zet je predsjednik Opštine Tutin, Šemsudin Kučević.

Spreman sam da se suočim sa ovim policajcem kako bih potvrdio tačnost i tok ovog događaja. Nemam više šta da izjavim ovim povodom.

Izjavu dao: Ramičević Muljazim

REISU-L-ULEMA DR. MUSTAFA-EF. CERIĆ TRAŽI IZVINJENJE

Dr. Cerić odbio da prisutstvuje neformalnom sastanku muftija balkanskih zemalja

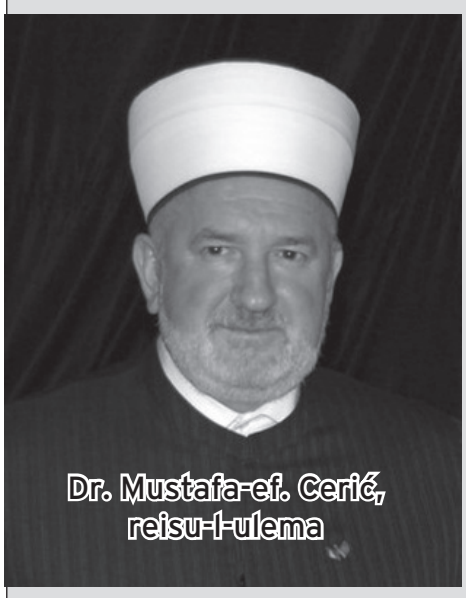
Dr. Mustafa-ef. Cerić, reisu-l-ulema

Reisu-l-ulema Islamske zajednice u BiH dr. Mustafa-ef. Cerić nijeprisustvovao neformalnom sastanku muftija balkanskih zemalja, koji je održan 10. marta u Podgorici, pod pokroviteljstvom predsjednika Crne Gore Filipa Vujanovića, zato što su to od njega zatražile porodice Bošnjaka-muslimana nastradalih u Crnoj Gori 1992. godine, javila je Mina.

Porodice su zatražile od Cerića da ne prisustvuje ovom sastanku zato što Crna Gora ni do danas nije poduzela konkretne radnje na sankcionisanju zločina nad njihovim najmilijim.

Islamska zajednica u BiH od crnogorske vlasti i predsjednika ove zemlje već godinama zahtijeva da se jasno i nedvosmisleno izvinu za ove zločine, da do kraja provedu krivični postupak i sankcionišu sve zločince i njihove naredbodavce koji su učestvovali u hapšenju i deportovanju bošnjačkih izbjeglica iz Crne Gore 1992. godine, kada je ubijeno najmanje 86 Bošnjaka koji su zatražili utočište od rata u BiH.

Također, zahtijeva se uvođenje obilježavanja Dana sjećanja na žrtve zločina, izgradnja spomen-obilježja u Herceg-Novom, gdje se nalazio sabirni centar za deportaciju bošnjačkih izbjeglica, te da Vlada Crne Gore ne opstruira započeti parnični postupak kojeg su porodice deportovanih Bošnjaka pokrenule protiv Ministarstva unutrašnjih poslova te zemlje, kaže se u saopštenju.

(ONASA)

Član tročlanog Predsjedništva Bosne i Hercegovine, Haris Silajdžić, rekao je da se od crnogorskog predsjednika Filipa Vujanovića, ili nekoga ko predstavlja zvaničnu Podgoricu, očekuje izvinjenje zbog „neodgovarajućeg postupanja crnogorskih vlasti u prošlosti". „Mislim da građani BiH to očekuju i da bi to bilo dobro za odnose između dvije zemlje", kazao je Silajdžić podgoričkim „Vijestima".

Crnogorski predsjednik je ulcinjskoj Televiziji „Teuta" rekao da je „svoj stav oko toga saopštio još 2004. godine, prilikom posjete Sarajevu".

"Tada sam iskazao žaljenje zbog tragedije koja se desila u BiH, zbog rata koji je odnio mnogo života, izazvao mnoga razaranja i ostavio mnoge posljedice", rekao je Vujanović.

On je naveo da je „iskazao i svoj odnos prema žrtvama, osudio zločine i zločince i saopštio stav da je potrebno da se oni kazne".

Vujanović je, kako prenosi Tanjug, podsjetio i da je „tada kazao da je nužna međunarodna sudska nadležnost zbog zločina i iskazao potrebu da se kroz to skine kolektivna odgovornost naroda i država".

"Moj stav je naišao na puno razumijevanje Bošnjaka u BiH i Crnoj Gori i doživljen je kao primjeran", naveo je Vujanović.

(FENA)

Beogradska tvorevina sa Žilkićem na čelu gubi i najmanji oslonac...

Glavni muftija Muamer-ef. Zukorlić

Dnevni avaz

Predsjednik Mešihata Islamske zajednice u Srbiji Muamer Zukorlić reagovao je jučer na izjavu vođe samoproglašenog reisa u toj zemlji Adema Zilkića kazavši da je tendenciozna.

Zilkić je, naime, rekao da je „reisu-l-ulema Mustafa-ef. Cerić posijao sjeme razdora među muslimanima Sandžaka".

Razbijanje jedinstva

Ta zlonamjerna teza, kako je kazao Zukorlić u razgovoru za „Dnevni avaz", krenula je od savjetnika u srbijanskom Ministarstvu vjera Milana Radulovića, preuzeli su je političari iz opcije Sulejmana Ugljanina, a na kraju počeo eksploatisati Zilkić.

"Ovom pričom, koja je postavljena protiv Islamske zajednice i kojom se pokazuje da je funkcionisanje i saradnja Islamske zajednice u Sarajevu i Novom Pazaru nešto što očito zabrinjava sve one koji su protiv Bošnjaka, sada se pokušava zadati još jedan udarac Islamskoj zajednici.

Suština je u tome da je ta tvorevina, koju je beogradska i Ugljaninova politika pokušala proizvesti i nazvati islamskom zajednicom sa Zilkićem na čelu, sada u velikom problemu jer ne može da nađe ni najmanji oslonac za vlastiti legitimitet" - kaže Zukorlić.

On smatra da je jaka Islamska zajednica mnogima trn u oku, „a možda još više sam Reisu-l-ulema".

"Očito je da svima onima koji bi htjeli vladati muslimanima i njihovim identitetom po istoj praksi kakva je bila u proteklih 60 godina u vrijeme komunizma, sada smetaju svi jaki islamski autoriteti, a nesporno je da je najjači i najveći islamski autoritet na Balkanu i Evropi reis Cerić.

A kada neko želi rušiti zgradu, onda udara na njene stubove. I nije teško zaključiti da je ista pozadina napada na efendiju Cerića, Islamsku zajednicu u BiH, a isto tako i na Islamsku zajednicu u Sandžaku i Srbiji, rušenje i razbijanje njenog jedinstva" - kaže Zukorlić.

Namjerni incidenti

On je reagovao i zbog Zilkićeve izjave da u Srbiji nisu mogući međunacionalni ili sukobi na drugim osnovama, ali da jeste međubošnjački u Sandžaku.

"O krvoproliću i sukobu uvijek govori onaj ko se time bavi, priželjkuje ili planira da ih izazove. A realna opasnost od međubošnjačkih sukoba ne postoji, osim opasnost od namjerno izazvanih incidenata" - kaže Zukorlić.

Autor: A. MALAGIĆ

Analitičari o upletenosti politike u pokušaj destabilizacije Islamske zajednice

Mirko Đorđević

Sociolog religije Mirko Đorđević ne vidi kako bi mogao da se riješi problem muslimana u Sandžaku, ali kaže da je za to direktno odgovoran ministar vjera koji je, mimo Zakona, dozvolio da u Srbiji postoje dvije islamske zajednice. „Tu je problem, po mom mišljenju, čisto političke prirode i on se neće skoro ukloniti, ali će to imati vrlo neugodan odjek na ukupna društvena zbivanja u regiji“, kaže on.

Mirko Đorđević, također, smatra da su podjele među muslimanima veoma ozbiljne i opasne.

Prema njegovim riječima, glavna krivica je na strani države, ne samo na strani imama među kojima ima rivalstva, „zbog njene nedosljedne vjerske politike koju personifikuje ministar vjera Naumov“.

Polumjesec nad Srbijom zašao je u duboku političku senku, ocjenjuje Đorđević, i kaže da se sada postavilo pitanje džamija, a da se uskoro može slično desiti i sa ostalom imovinom. On naglašava da u svemu veliku ulogu ima i politika.

Mirko Đorđević, također, kaže da nema ništa neobično u tome da duhovno sjedište muslimana iz Srbije bude u Sarajevu.

“Miješanje nadležnosti između struktura moći u vjerskim zajednicama i struktura moći u državi može da ima veoma loše posljedice“, navodi on.

Ramiz Crnišanin

Crnišanin dodaje da sve političke strane moraju „ruke držati što dalje od Islamske zajednice i da se ne miješaju u vjerska pitanja, a država treba da bude neutralna u čitavoj situaciji“.

Džematlije i vjernici treba da odluče kog će vjerskog vođu podržati i ko je za njih legitiman, a ne da im to političari nameću, ocjenjuje kopredsjednik Sandžačkog intelektualnog kruga.

Policija mora reagovati na optužbe, kaže Ramiz Crnišanin, koji ocjenjuje da je oružje, bez obzira na to u čijim je rukama, vrlo opasna stvar.

Aida Ćorović

Predsjednica nevladine organizacije „Urban in“ iz Novog Pazara Aida Ćorović slaže se da iza pokušaja podjele Islamske zajednice stoji politika, i to i na lokalnom i na državnom nivou.

“Potpuno je jasno da Beograd očigledno želi da eliminiše Bosnu. Potpuno je prirodno da se Patrijarh i Srpska pravoslavna crkva miješaju u poslove Pravoslavnoj crkvi u Crnoj Gori i Makedoniji, ali zato reis iz Bosne prosto ne može da se miješa u poslove vezane za muslimane u Sandžaku“, kaže ona. Čorovićeva dodaje da je riječ o politički montiranim dešavanjima. „To se vidi na svakom koraku, a skaradna je izjava Jusufspahića, koji kaže da muslimani ne žele miješanje bošnjačke ili albanske politike, ali je zato dozvoljeno miješanje beogradske“, smatra ona.

“Oštriji sukobi dvije struje su mogući, naročito ako se zna da Policija i Državna bezbjednost stoje iza toga. Vrlo je lako montirati sukob, a čak i ako se ljudi sami između sebe ne posvađaju, lako je naći nekoga ko će da ‘potpomogne’ situaciju. Plašim se da je sukob moguće držati pod kontrolom samo do određene granice“, kaže ona.

“Ja se kao građanka Novog Pazara, kao i mnogi u ovom gradu, plašim kako bi situacija mogla da se razvija. Politika je napravila zamešateljstvo, ona će morati da ga razriješi, ali ne vjerujem da će ova država to i uraditi. Ona ne rješava probleme, ona ih stvara da bi sakrila prethodne“, kaže Aida Čorović.

Vladimir Ilić

Zakon garantuje autonomiju vjerske zajednice. S druge strane, Ministarstvo je u svom saopštenju navelo da Zakon o crkvama i vjerskim zajednicama poznaje i priznaje samo jednu jedinstvenu Islamsku zajednicu i njenu unutrašnju regulativu. Ministarstvo kao noseće dokumente ove regulative navodi Ustav Islamske zajednice Srbije, Ustav Islamske zajednice u Srbiji, kao i Ustav Islamske zajednice u Bosni i Hercegovini, u onom dijelu kojim je Mešihat Islamske zajednice Sandžaka uključen kao sastavni dio u Islamsku zajednicu u Bosni i Hercegovini. Zakon o crkvama i vjerskim zajednicama u članu 7. izričito nalaže državi da pruži odgovarajuću pomoć za izvršenje pravosnažnih odluka i presuda koje izdaju nadležni organi vjerskih zajednica. Ministar vjera g. Naumov ne poštuje ovu zakonsku odredbu, tvrdeći da je raskol problem unutar same Islamske zajednice i da je najbolje što država može da učini to da se ne miješa. Na taj način Islamskoj zajednici se uskraćuje garantovana zakonska zaštita, a pomenuti zakon se ponovo očituje kao neprihvatljiv već i preko odbijanja Ministarstva vjera, koje je bilo njegov predlagač, da ga preimenuje. U ovom slučaju Ministarstvo vjera odbija bilo da primijeni Zakon, bilo da inicira njegovu promjenu. U nekim drugim situacijama, kao u slučaju Rumunske pravoslavne crkve, ono ga neposredno krši, pošto na osnovu podzakonskog Pravilnika derogira primjenu nosećih dokumenata RPC.

Milan Vukomanović

Profesor Milan Vukomanović je u vrijeme pokušaja raskola u Islamskoj zajednici upozorio da bi ono što se zbiva u Sandžaku trebalo sve da nas zabrine i angažuje, jer je riječ o svojevrsnom udaru na vjerske slobode. Vukomanović je naglasio da međureligijski odnosi direktno ugrožavaju međudržavne odnose naše zemlje sa susjednim zemljama. Ministarstvo vjera ponaša se nepredvidivo, u zavisnosti od konkretne vjerske zajednice, zavađajući, povlađujući i diskriminišući.

On dodaje: „Da li veću težinu ima Objediniteljski Sabor Islamske zajednice u Srbiji (IzuS) u Novom Pazaru i usvajanje Ustava te zajednice, ili pak oktobarski sastanak u pazarskom hotelu u sitne sate i toboţnje smjenjivanje muftije Zukorlića sa svih mjesta u Mešihatu IZ-e Sandžaka? A ministar vjera je odmah primio „tadžiste“ kao zvanične predstavnike IzuS.“

Tenzije i sukobe koji su se proteklih mjeseci dešavali u vezi s Islamskom zajednicom trebalo bi staviti u kontekst dva šira i ozbiljnija problema koja pritiskaju ovu državu, naročito u periodu od 2004. do 2007. godine.

Oba problema se tiču vlasti u Srbiji, i to sve tri grane vlasti, a najviše izvršne. S jedne strane, tu je riječ o ugrožavanju slobode vjeroispovijesti građana Srbije, kako vjerujućih, tako i nevjerujućih. Ugrožena je, naime, njihova sloboda vjere, ali i sloboda od vjere. S druge strane, svjedoci smo periodičnih talasa antimuslimanskog i antiislamskog ponašanja i djelovanja u Srbiji bez adekvatne reakcije državnih institucija. U oba slučaja nije, dakle, riječ samo o nekakvoj unutarmuslimanskoj podjeli u Sandžaku, koja ne bi trebalo da se tiče nemuslimana.

Svi analitičari upozoravaju da podjela unutar Islamske zajednice prijeti da preraste u ozbiljan sukob i pozivaju politiku i političare da se ne miješaju.

Otpadnici trče počasni krug

Ako budemo pažljivo analizirali šta su proteklih mjeseci govorili i radili tvorci najveće smutnje u Islamskoj zajednici, lako ćemo zaključiti šta im je bio prevashodni zadatak.

Osim uništenja bića Islamske zajednice i odvajanje muslimana Bošnjaka od svog duhovnog i kulturnog centra – Sarajeva (što je presedan u povijesti balkanskih muslimana, koji se nisu usudili napraviti ni komunisti, ali jesu Ugljanin i Zilkić), zadatak po svaku cijenu i ne birajući način (pa čak i fizički), bio im je ukloniti glavnog muftiju Muamer-ef. Zukorlića, koji simbolizuje novi sistem vrijednosti u Islamskoj zajednici, koji vrednuje rad i daje šansu novim imamima željnim rada i dokazivanja, a to je nešto što nikako nisu mogli prihvatiti "vječiti glavni imami" sumnjivih prošlosti i diskutabilne radne sposobnosti: Zilkić, Makić, Dacić…

Cilj je, takođe, bio i satanizacija i našeg reisa dr. Mustafe-ef. Cerića, čovjeka koga cijeli civilizovani svijet poštuje.

Biranje Cerića za "metu" vjerovatno nekog čudi, jer ako logično možemo objasniti zašto tutinski udbaš i politički komesari žele uništiti muftiju Zukorlića i do temelja razoriti Islamsku zajednicu, objašnjavajući to njihovom malograđanskom sujetom i žudnjom za sitnim ćarom, zapanjuju konstantni napadi na reisa dr. Mustafu-ef. Cerića od strane Ugljanina i Zilkića. Zašto baš Cerić, najveći autoritet muslimana Bošnjaka? Objašnjenje nam nudi bivši ministar vjera Milan Radulović koji u "zanosu mudrosti" kaže: "Nikad nećemo pristati da vrhovni poglavar muslimana u Srbiji bude Mustafa Cerić koji se zalaže za ukidanje Republike Srpske." NO COMMENT!!!

Naravno, blistavo nam je jasno da sve ovo nije počelo od juče, ili od prije šest mjeseci, ili od prije godinu ili dvije, pa ni tri. Zavjera je kovana onog trenutka '93. godine (početak kruga) kada su Islamska zajednica i njeno rukovodstvo, a prije svih Muftija, stavili do znanja Sulejmanu Ugljaninu, a poslije njega i svim ostalim koji su se drznuli ili pokušali na bilo koji način rušiti autonomnost Islamske zajednice, da Mešihat i muftija Zukorlić kao vrhovni vjerski autoritet muslimana neće trpjeti ničije tutorstvo i da nikada neće praviti kompromise oko suštinskih interesa muslimana Bošnjaka.

Od tada do dana današnjeg, iako nije prošlo ni petnaest godina, desile su se mnoge stvari koje su samo povećavale broj onih čiji je interes bio uništenje Islamske zajednice.

Desila se prvo jedna, pa druga medresa (muška i ženska u Novom Pazaru), desila su se obdaništa pri Islamskoj zajednici, pa medresa u Rožajama, pa Fakultet za islamske studije, pa Univerzitet u Novom Pazaru, a sve u okviru ili pod pokroviteljstvom Islamske zajednice. Više se uradilo za proteklih petnaest, nego za dvjesto petnaest godina. Nećemo ovom prilikom detaljisati, ali ne možemo a da ne pomenemo na desetine džamija izgrađenih širom Sandžaka.

Veći uspjeh od svega ovoga jeste novi sistem vrijednosti koji je Islamska zajednica od '93. godine do danas uspostavila kao novi obrazac svog rada i ponašanja. To je sistem koji daje rezultate, sistem koji se poštuje i koji se širi. To je sistem koji je od socijalne ustanove, kakva je Islamska zajednica bila prije '93. godine, napravio reprezentativnu instituciju kojom se ponose svi Bošnjaci, bilo da su u Srbiji, ili u dijaspori. To je sistem koji je počeo da stvara novu generaciju bošnjačkih intelektualaca i uleme, koja je spremna bez bilo imalo kompleksa i stida (što je karakteristika onih što nas napaduju) da govori o islamu, Sandžaku, Bošnjacima, pravima i potrebama istih.

Svim onim dušmanima i domaćim izdajnicima koji su nas napadali, prijetili nam, zatvarali nam džamije proteklih šest mjeseci, smetao je sistem. A pošto je sistem jedino moguće srušiti rušeći ljude koji ga čine, ljude koji su formirali viziju nove, ponosne Islamske zajednice i ponosnih vjernika kao pripadnika iste, trebalo je, ne birajući sredstva, promijeniti te ljude, tačnije čovjeka koji je simbol naše uspješne zajednice, muftiju Zukorlića.

Jedino što dusmani i domaći izdajnici nisu predvidjeli jeste reakcija naroda koji je odbranio svoju Islamsku zajednicu i pokazao se, kao i mnogo puta do tada, mnogo inteligentnijim i svjesnijim od političara koji ga predvode.

Na kraju, samo da podsjetimo da je Islamska zajednica jedina institucija koja nam je preostala, a muftija Muamer Zukorlić, svidjalo se to nekome ili ne, jedini bošnjački autoritet koji govori ono što njegov narod misli i osjeća, bez obzira bio u Novom Pazaru, Beogradu ili Vašingtonu.

P.S. Krug se zatvara 11. maja.

Samir-ef. Tandir

Ko je sjeme zla?

Pošto nije uspio posijati seme smutnje među muslimanima u Srbiji, Zilkić po nalogu svojih mentora to pokušava učiniti i van granica Srbije

On je optužio poglavara Islamske zajednice u BiH dr. Mustafu Cerića da je „posijao seme razdora među muslimanima Sandžaka" i ocijnio da će se situacija promijeniti tek kada prestane njegov uticaj. Ukazao je na, kako kaže, činjenicu da se vrhovni poglavar Islamske zajednice u BiH već 15 godina „najgrublje miješa" u unutrašnje stvari Islamske zajednice u Srbiji „potvrđujući, bez volje vjernika i vjerskih službenika, mandate Zukorliću".

Očito da otpadnicima smeta sve što se tada postiglo, imajući u vidu da su se baš u tom periodu izgradile institucije sistema koje utiču na podizanje vjersko-prosvjetnog nivoa kod muslimana Sandžaka. Vrlo indikativno je i to što se u tom periodu Zilkić i podanička grupa Ugljaninovih sluga, okupljena oko njega, pojavljuje kao glavna prepreka izgradnji svega što se postiglo. Istina, uloga reisa Cerića u tome, prije svega moralna podrška, svakako je velika i tu je pomenuti u pravu.

Dakle, nekad je bio problem samo Muftija, poslije toga njegovi „plaćeni imami", kako su govorili, u jednom trenutku i Sjedinjene Američke Države, a sada i uvaženi Reis.

Gdje li će im biti kraj?!

Obmane na Internetu

Otpadnička skupina od Islamske zajednice pokušava da na vrlo brutalan način manipuliše javnošću. Te manipulacije se plasiraju i putem Interneta i na vrlo zlonamjeran i podmukao način zaslepljuju javnost. Grupa otpadnika, koje je angažovao Sulejman Ugljanin, osnovala je nekoliko sajtova čijim naslovima zlonamjerno zbunjuju javnost. Naime, oni su jedan od sajtova naslovili kao http://www.mesihat...../ ne spominjući nigdje takozvani rijaset, pokušavajući time zbuniti javnost da li je to oficijelni sajt Mešihata Islamske zajednice u Srbiji.

Rijaset spominju samo u preporučenim linkovima i tu stoji adresa Rijaseta Bosne i Hercegovine, iza čega se krije namjera sijanja smutnje kod posjetilaca njihovog sajta. Obični posjetioci ili organizacije koje ne znaju prirodu problema i namjeru te skupine mogu pomisliti da oni djeluju u sastavu Rijaseta, što je apsurd. Oni su, također, u preporučene linkove stavili i sajt otpadnika iz Beograda. Nigdje se ne spominje rijaset, već su ga naslovili kao sajt Mešihata Islamske zajednice Srbije, koji nigdje kao institucija ne postoji, pa čak ni po njima.

Ovo nedvosmisleno govori o zloj namjeri i lukavoj težnji ove otpadničke skupine da manipuliše javnošću. Vođa iznajmljenih otpadnika, Adem Zilkić, optužuje reisu-l-ulemu Cerića da se, kako kaže, „najgnusnije miješa" u unutrašnje stvari Islamske zajednice u Srbiji, iste one koju on ne poštuje i ne priznaje, da bi nakon toga među preporučenim linkovima stavio link Rijaseta BiH. Očito je da njemu i njegovim nalogodavcima smeta sve što je urađeno na polju islama u posljednjih 15 godina u Sandžaku.

Da je i za ovu spletku glavni krivac Ugljanin govori i činjenica da je novoosnovani sajt registrovan na ime Emira Ugljanina, sina Sadika Ugljanina (brata Sulejmana Ugljanina), kao i da je spomenuti Emir Ugljanin dizajner ovog sajta.

Očito da se ova porodica pobrinula da pokrije sve sfere ljudske djelatnosti muslimana u Sandžaku i šire. Ništa oni ne prepuštaju slučaju.

Podsjećamo javnost da je oficijelni sajt Mešihata Islamske zajednice u Srbiji www.islamskazajednica.org i da su svi ostali koji se pojavljuju kao sajtovi Islamske zajednice, ustvari, podvala otpadnika od Islamske zajednice, koje angažuje Sulejman Ugljanin.

ODUZETA FREKVENCIJA RADIJU POLIMLJE

Ugašen glas Polimlja

Republička radio-difuzna agencija opredijelila se da ovom radiju, praktično, oduzme frekvenciju! Dvije radio stanice, koje su zadovoljile kriterijume ove odgovorne institucije, kojoj je povjeren državni posao da upristoji medijsko divljaštvo u Srbiji, nisu ni imale frekvencije. Naime, jednu frekvenciju je dobio radio koji još ne postoji - Radio Mileševa, pravoslavnog episkopa mileševskog, dok je druga dodijeljena Radiju 033, Prometnog i uslužnog preduzeća d.o.o. „Links“, koji nekoliko sezona emituje muziku, reklame i čestitke na samoodabranom talasu

Odluka Republičke radiodifuzne agencije da se Radio Polimlju iz Prijepolja ne dodijeli jedna od dvije predviđene lokalne frekvencije izazvala je zaprepaštenje ne samo zaposlenih u ovoj informativnoj kući, već i u cijeloj prijepoljskoj opštini. Radio Polimlje iz Prijepolja postoji već 35 godina i kao jedan od osnivača mreže Udruženih radio stanica Srbije bio je primjer profesionalnog rada, zašta je dobio brojna priznanja, a kao saradnici brojnih emisija Radio Beograda, novinari i tehnički realizatori su bili mnogostruko nagrađivani i isticani.

Radio Polimlje tokom tri i po decenije baziralo je svoj rad na informativnom programu. Sadržaj tog programa temeljen je na edukativnim autorskim emisijama koje su obuhvatile vitalnija pitanja lokalne sredine: rad samouprave, mjesnih zajednica, obrazovanje, kulturu, a obraćalo se svim starosnim dobima i svim profilima slušalaca kroz specijalizovane emisije namijenjene i penzionerima, i mladima, i djeci, i socijalno ugroženim. To je mogao sebi da „dozvoli“ radio koji ima 12 zaposlenih, od čega je 8 novinara. Vjerovatno se samo nekoliko medija uopšte u Srbiji može pohvaliti obrazovnom strukturom novinara. Od njih osam polovina je diplomiranih žurnalista, a dva su diplomirani socilozi! Zaposleni u Radio Polimlju imaju i godine profesionalnog iskustva koje su za poštovanje, a njegovana saradnička mreža omogućavala je da se program Radio Polimlja koncipira po vrlo visokim i zahtjevnim kriterijumima.

Tokom tri i po decenije Radio Polimlje nije imalo ni jednu mrlju kad je riječ o profesionalnom radu novinara, angažovanju, principima objektivnosti i blagovremenosti, što u proteklim burnim društvenim zbivanjima nije bilo ni malo jednostavno, posebno kad se zna da je ovo granična opština i da je struktura stanovništva multinacionalna.

Radio Polimlje ima svu savremenu radijsku tehniku, dva studija, muzičku fonoteku od nekoliko hiljada ploča i nekoliko hiljada ostalih nosača zvuka, kao i 11 sati sopstvenog svakodnevnog programa koji proizvodi isključivo kroz radijske emisije. To je, vjerovatno, jedan od rijetkih radija u Srbiji koji svoj profit nije bazirao na čestitkama i pozdravima i ni u najtežim periodima nije podlegao opštem trendu degradiranja lokalnih radija kroz šund sadržaje.

Sve ovo nije bilo dovoljno da Radio Polimlje, koje je bilo dio Javnog informativnog preduzeća, dobije jednu od predviđene dvije frekvencije. Poslije prošlogodišnje privatizacije, kada je na aukciji ovo Javno preduzeće prodato za 1.000 evra (u sastavu ima i novine „Polimle“ sa tradicijom od 76 godina), Radio Polimlje nije promijenilo koncepciju.

Republička radio-difuzna agencija opredijelila se da ovom radiju, praktično, oduzme frekvenciju! Dvije radio stanice, koje su zadovoljile kriterijume ove odgovorne institucije, kojoj je povjeren državni posao da upristoji medijsko divljaštvo u Srbiji, nisu ni imale frekvencije. Naime, jednu frekvenciju je dobio radio koji još ne postoji - Radio Mileševa, pravoslavnog episkopa mileševskog, dok je druga dodijeljena Radiju 033, Prometnog i uslužnog preduzeća d.o.o. „Links“, koji nekoliko sezona emituje muziku, reklame i čestitke na samoodabranom talasu.

Informativno preduzeće „Polimlje“ preduzet će sve mjere kako bi se ovakva odluka preispitala i preinačila, jer smatra da su ovakvom odlukom narušeni elementarni profesionalni kriterijumi, da je uskraćeno pravo građana Prijepolja na objektivno informisanje. Tražit će zaštatu kolega u Srbiji, kao i novinarskih udruženja.

(A možda je sve jednostavnije - možda nekome više ne odgovara preduzeće u kome je zaposleno sedam Srba i sedam Bošnjaka, te je godinama bilo primjer u ovoj opštini, a i daleko šire).

Redakcija POLIMLJA

HAJRO-EF. TUTIĆ, PREDSJEDNIK SABORA IZ-e U SRBIJI GOVORI O SVOM RADU U ISLAMSKOJ ZAJEDNICII NAPADIMA NA NJENE ČELNIKE

Napadi nisu ništa novo i neočekivano

Neko može reći da je ovo najteže vrijeme. Ne, ni govora! Sada smo jače zbili redove. Zada znamo ko je ko, ko je dobar, a ko ima zle namjere. Sada ćemo se znati postaviti.

Glas islama: Kako biste opisali stanje u Islamskoj zajednici u momentu kada ste počeli raditi kao imam? Čime je raspolagala Islamska zajednica? Kakva je bila kadrovska struktura?

TUTIĆ: Ja sam se zapolio u Islamsku zajednicu 1967. godine, u vrijeme kada se niko od svršenika Gazi Husrev-begove medrese nije zapošljavao da radi kao vjerski službenik. Svi su to izbjegavali iz razloga što su uslovi bili jako loši, u smislu nepostojanja materijalnih sredstava da se plaćaju imami. Oni su primali plate u naturi, kako se to zvalo - vazifa. Godišnje se po selima kupilo žito i ostale namirnice i tako su se plaćali vjerski službenici. Međutim, ja sam se zaposlio 1. oktobra te godine i počeo sam raditi u Novom Pazaru, jer sam bio stipendista Odbora IZ-e Novog Pazara. Uvijek je novopazarski Odbor pomagao učenike medresa, stipendirajući ih od prvog razreda, a pojedine i na fakuletetima.

Stanje je bilo vrlo interesantno i izazovno. Za mene lično interesantno zato što sam u to vrijeme bio u društvu starih novopazarskih imama koji su po godinama ne samo mogli da mi budu roditelji nego i djedovi. Bilo mi je interesantno biti sa njima, obzirom da su to bili ljudi sa velikim iskustvom, ali u pogledu obrazovanja ispod nivoa srednje škole, tako da sam u ono vrijeme bili najškolovaniji u Sandžaku sa Gazi Husrev-begovom medresom u Sarajevu. Oni su to svoje iskustvo prenosili na mene. Osim iskustva imali su i mudrosti, pa i marifetluka. Ja sam učio jednu drugu školu kad sam došao u Novi Pazar - životnu školu koja mnogima nedostaje. Interesantno je bilo i zbog toga što sam bio jedini mladi čovjek među imamima. To je bilo interesantno za čaršiju. Strogo sam morao da se držim propisa, da nosim kapu. Tada je grijeh bilo biti gologlav. Džemat me je primio, čaršija me prihvatila. Moja prva džamija je Lejlek džamija. Naslijedio sam imama rahmetli hfz. Hivza-ef. Škrijelja, koji je bio i predsjednik Odbora. Džemat me je prihvatio i podržao u svakom pogledu.

Što sa tiče uslova rada, oni su bili skoro nikakvi. Plata je bila mizerna. Nas nekoliko iz centralnih džamija u gradu primali smo plate, dok drugi imami iz perifernih džamija nisu. Bilo je ukupno 17 džamija na području cijele opštine Novi Pazar. Mi koji smo primali plate dopunjavali smo ih uz ramazan, jer se svakog petka postavljala sedžada za prikupljanje dobrovoljnih priloga za imame, da bi dobili plate. Ja sam pod takvim uslovima počeo raditi. Tako smo deverali do 1972/3. godine

Čime je Islamska zajednica raspolagala u to vrijeme? Raspolagala je imovinom koju je imala, a koja se permanentno umanjivala nacionalizacijom i eksproprijacijom od strane države. Realizacijom detaljnog urbanističkog plana Novog Pazara, vakufska imovina je najviše bila na udaru. Da bi se jedna ulica proširila - rušila se vakufska kuća, vakufski dućan. Da bi se pravile zgrade (u to vrijeme su se pravile Lučne zgrade, jedna pa druga), gdje je bilo dosta vakufske imovine, sve je rušeno. Nije bila u pitanju samo vakufska imovina, već čija se god našla na tom mjestu, bivala je izuzimana i po ondašnjim zakonima simbolično plaćana. Kakvi god da su bili ti zakoni, po njima se postupalo. Tako je vakufska imovina umanjivana iz dana u dan.

Što se tiče kadrova, njihova kvalifikaciona struktura u to vrijeme je bila vrlo loša jer, osim hfz. Abdulah-ef. Kačapora, glavnog imama i tadašnjeg muftije, niko nije imao srednju stručnu spremu. Svi su bili negdje do pola ili sa nižom, priučeni imami i sl. Ja sam upisao Medresu 1962. godine, nakon završenog osmog razreda. Medresa je tada tek bila reformisana i trajala je pet godina. U cijelom Sandžaku nije bilo nikog da radi kao imam sa medresom. Nikome se nije radilo iz razloga koje sam gore naveo.

Kako sam ja to prihvatio? To je bila sudbina. Ne kajem se i ponosan sam što sam radio baš u takvim uslovima. Jer da nisam započeo da radim u tako lošim uslovima, možda ne bih znao cijeniti ovo što imamo danas, već bih to na neki način ignorisao.

Glas islama: Kakva je bila organizaciona struktura Islamske zajednice u Novom Pazaru? Koliko je tu ljudi bilo zapošljeno?

TUTIĆ: Pa, administracija je bila kao i današnja: predsjednik, kao volontersko radno mjesto; zatim sekretar - rahmetli Eminbeg, koji je ujedno bio i blagajnik; postojao je vjersko-prosvjetni referent i vršilac dužnosti glavnog imama, odnosno muftije. Tada je to bio, kako sam već rekao, hfz. Abdulah-ef. Kačapor.

Administracija je bila jako uređena, sve je protokolarno vođeno po ondašnjim aktima Islamske zajednice i radilo se u skladu sa Zakonom o položaju vjerskih zajednica koji je tada bio na snazi i strogo se je vodilo računa da se radi u okviru tih zakona i propisa.

Glas islama: Kakvi su bili odnosi Islamske zajednice sa institucijama vlasti 70-ih i 80-ih godina prošlog vijeka?

TUTIĆ: Odnosi sa državom mogli su da budu samo onakvi kako je država dirigovala. Naime, postojao je Zakon o položaju vjerskih zajednica koji je regulisao rad vjerskih zajednica, kako i na koji način trebaju da funkcionišu. Dakle, ko je god radio u skladu sa tim zakonom nije dolazio u sukob sa vlastima. Ali, u praksi je nešto sasvim drugo. Ja to znam sa pozicije mladog čovjeka kome je u startu dat veliki teret. Nakon devet godina rada izabran sam za predsjednika Odbora. U to vrijeme bio sam najmlađi predsjednik odbora u Islamskoj zajednici u SFRJ. Bio je to veliki teret za mene i normalno da sam mnogo vodio računa da se o Zakon ne ogriješim, da Zakon ne prekoračimo. Zakoni su bili kakvi su bili, to je drugo pitanje, ali njihova primjena je bila nešto sasvim drugo. Danas su zakoni dobri, ali se ne primjenjuju. Tada su zakoni bili dosta strogi prema svim vjerskim zajednicama, ali su se primjenjivali. Tada smo mogli da gledamo kako je po Zakonu i da budemo sigurni, jer nije bilo privilegija niti mogućnosti da se zloupotrebljava Zakon i ostali propisi. To nam je davalo neku sigurnost. Djelovali smo u okviru tih zakona i onda smo čvrsto držali svoj stav. Tada su se normativna akta Islamske zajednice u praksi jako dobro primjenjivala. Naše sjedište za Republiku Srbiju bilo je u Prištini, a Vrhovno Starješinstvo (današnji Rijaset) je bilo u Sarajevu.

Mi nismo imali nekih većih problema što se tiče odnosa između nas i države. Pokušavali smo maksimalno da iskoristimo svoja prava. Uvijek smo se držali toga da je na prvom mjestu očuvanje islama i vjere kod muslimana. Tada nije ni postojao višepartijski sistem pa da se petljamo u nekakve političke igre i to da neko zazire od nas i mi od nekoga. Osjećali smo se sigurnima, u granicama koliko je to Zakon dozvoljavao.

Imali smo dobre odnose sa vlastima, kao i dobre kontakte sa Komisijom za odnose sa vjerskim zajednicama, koja je postojala pri Izvršnom vijeću. Dobro smo sarađivali, postojalo je međusobno povjerenje. Oni su nama vjerovali. Tada se, jednostavno, tražilo da svako radi svoj posao i da se niko

nikome ne miješa. Naše je bilo da radimo na čuvanju i razvoju islama. Međutim, mi smo svoj patriotizam i ljubav prema državi u kojoj smo živjeli iskoristili maksimalno da profitiramo u našem radu. Šta to znači? Nismo bili nikakvi podanici ili izdajnici, mi smo jednostavno radili svoj posao profesionalno i ponašali se kao građani ove države koji su spremni u svakom momentu da je brane. Taj naš patriotizam prema državi otvarao nam je mogućnost da tražimo da se prema nama izvršavaju obaveze, pa smo uspjeli tada da izdjejstvujemo da nam se odobri dozvola za izgradnju ove upravne zgrade, što je za nekoga bilo čudno.

Glas islama: Novi politički subjekti – novi problemi! Da li se nešto promijenilo u odnosima političkih struktura sa Islamskom zajednicom nakon uvođenja višepartijskog sistema? Kakvi su bili pritisci za vrijeme komunista, a kakvi su danas?

TUTIĆ: Mislim da je dobro što je došlo do uvođenja višepartijskog sistema i demokratije. Nije problem u višepartijskom sistemu i postojanju više partija. One nisu proizvele sukob sa Islamskom zajednicom, već je problem u pojedincima koji predstavljaju pojedine političke partije.

Islamska zajednica je uvijek doživljavala određene pritiske. Svako je želio da ima Islamsku zajednicu kao svoj politički servis, preko koga će ostvarivati svoje želje, svoje ciljeve i koja će mu služiti kao nekakva glasačka mašinerija. I u komunizmu su željeli da svaka vjerska zajednica bude mirna, da se ne miješa u politiku, da radi svoj posao, da promoviše bratstvo i jedinstvo, što smo mi i činili, jer drugačije nije ni moglo. To je bilo i jako pozitivno, jer taj zajednički život je bila pozitivna stvar. Međutim, u ovom vremenu koje je nastupilo mi stari se malo teže snalazimo zato što danas postoje zakoni koji su, kako sam prije rekao, dobri, ali koji se uopšte ne primjenjuju u praksi. Čak se radi suprotno od zakona. U komunističkom vremenu se nije smjelo raditi protivzakonito, ali je postojala stega protiv vjere. Danas nam je, navodno, data sloboda i dati su pozitivni zakoni i propisi, ali postoji permanentan pritisak na vjerske zajednice, konkretno na Islamsku zajednicu, pritisak od strane rukovodilaca određenih političkih stranaka, ovdje u Pazaru konkretno od Koalicije Lista za Sandžak. Postoji ovdje u Novom Pazaru kontinuiran neprijateljski odnos prema Islamskoj zajednici, prema ljudima koji su vodili Islamsku zajednicu i prema onima koji je danas vode.

Glas islama: Molimo Vas da se osvrnete na aktuelne događaje u i oko Islamske zajednice?

TUTIĆ: Ovo što se dogodilo u zadnje vrijeme protiv Islamske zajednice ovdje u Sandžaku, u Srbiji, mislim da je nešto što je svakog normalnog čovjeka, svakog poštenog muslimana ili nemuslimana pogodilo. Sam način pokušaja rušenja Islamske zajednice i njenog prvog čovjeka, Glavnog muftije, najblaže rečeno, je kriminal. Uopšte ne bi bilo čudno da se kaže: „Hoćemo promjene“, jer niko nije protiv promjena, ali da se sprovedu u okviru normativnih akata Islamske zajednce. To je osnovni red, kao sam kazao, primjena zakona u praksi i normativnih akata. Zašto da ne? Ako većina smatra da treba da dođe do promjene na vrhu, zašto da se to ne uradi putem normativnih akata. Međutim, način kako je to organizovano, ko je organizovao, način kako je to pokušano - mislim da je strašan. O tome je, uostalom, bilo dosta govora.

Koliko god u tome ima negativnog, po meni, ima i pozitivnog. Pozitivno je to što smo saznali i što su i drugi vidjeli ko su ti ljudi s kojima smo godinama radili zajedno. Mi nismo mogli da povjerujemo da neko može da krene tim putem. Bili smo kao jedna porodica, nekolicina koji su otišli tamo i mi koji smo ostali. Govorim o Novom Pazaru. Mi smo to godinama izgrađivali. Nama se čini da se desilo odjednom, ali izgleda da je to godinama tinjalo, a da uopšte nije bilo razloga za to, bar ne ovdje u Novom Pazaru.

Mislim da su oni sebi napravili veću štetu nego nama. Nama je to, u neku ruku, olakšanje da znamo ko je gdje, jer se uvijek pričalo o nekome da je izdajnik, da je doušnik. To su govorili oni koji su pokazali u praksi da imaju vrlo sumnjivu prošlost. Jer, znate, lopov najviše viče: „Držite lopova!“ U tom smislu ovo je pozitivna stvar.

Osim toga, dobro je da se i mi malo trgnemo, da neke svoje slabosti u radu otklonimo, jer nikad ne može sve da bude bez nedostataka, nigdje nije idealno. Moramo da vidimo šta treba da mijenjamo, bilo u ponašanju, bilo u radu, u kadrovskoj politici, da ne bi dovodilo do opravdanog revolta kod pojedinaca – onih dobronamjernih. Međutim, ovo je čista zla namjera koja je skovana, uvjeren sam, van pameti ovih koji tu figuriraju. Oni nisu bili dovoljno svjesni šta rade, sigurno nisu! Da su bili svjesni, oni to ne bi uradili. Oni su zavedeni, prevareni. Ja to tako smatram. Meni je njih lično žao. Meni je žao kada se neko prevari, ali mi nije žao nekog ko namjerno pravi grešku. Oni su prevareni i oni će najviše

Glas islama: Kako se gradila vakufska zgrada, ova u kojoj se danas nalazi sjedište Islamske zajednice u Srbiji? Postoje li neke sličnosti sa problemima koje danas ima Islamska zajednica pri svakom pokušaju gradnje nekog novog objekta?

TUTIĆ: Ova zgrada je pravljena 1982. godine. Ja sam bio predsjednik Građevinskog odbora. Građena je jednim dijelom od dobrovoljnih priloga. Ali vjernici su bili ekonomski dosta slabi, a nisu bili ni privrženi vjeri kao danas pa su se teže odlučivali da daju za vakuf.

Dobar dio sredstava smo obezbijedili od prodaje druge vakufske imovine: prodato je par kuća, prodato je neko zemljište koje je bilo zapušteno. Od toga smo sastavili sredstva i napravili ovu zgradu po sistemu „ključ u ruke“.

Ona je tako kvalitetno izgrađena da su na nju dozidana kasnije još dva sprata, a da ona nigdje nije popustila u svojoj konstrukciji. Statički je odrađena izvanredno.

U ono vrijeme se u Novom Pazaru gradi ovakav objekt, a tih godina se u Bosni hapse vjerski službenici i muslimani. Po meni, to govori da smo bili mudri i da smo dobro iskoristili šansu, unovčili svoj patriotizam koji smo gajili prema onoj državi.

Mi i danas gajimo patriotizam prema državi, to posebno želim da naglasim. Ovo je naša država u kojoj živimo i koju želimo da izgrađujemo, ali tražimo i zahtijevamo da se zakoni do kraja poštuju i da se vjerska i ljudska prava ne ugrožavaju. Tu smo jako osjetljivi i tu ćemo reagovati demokratskim sredstvima da zaštitimo sebe i svoja prava.

Jeste nam napravljena velika nepravda, jer svi ovi lokali do ulice po projektu su trebali biti naši. Ali je tada neko, u Komitetu ili drugdje, rekao: „Ne! To je mnogo da se da Islamskoj zajednici, jer je previše uzela maha.“ Lokali su dati „Razvitku“ da ih gradi i da prodaje drugima. To je bila pljačka, otimačina. Mi se jesmo bunili, ali nismo ništa mogli učiniti da to povratimo. Lokali su na vakufskom zemljištu. I dan-danas se zemljište vodi kao „Vakuf medresa“. Pokušali smo preko tadašnjeg reisu-l-uleme, lično ga kontaktirajući, tražiti da on uloži svoj autoritet da nam to vrate. Reis je pogledao maketu zgrade i rekao: „I ovo su nam dosta dali!“ Tada je reis bio Naim-ef. Hadžiabdić. Rekao je: „Vi niste svjesni šta i ovo znači. Dosta su vam dali!“

snositi posljedice - oni i njihove porodice.

Ja sam kontaktirao sa tim ljudima kad su napravili ovaj pokušaj, jer tada je Muftija bio u inostranstvu. Pitao sam ih šta hoće, šta smjeraju, da mi kažu razlog. Nema razloga. Kažu: „Nije se poselamio..., nije ovo, nije ono... vrijeme je..., zašto da se ne mijenja..., pa dugo je bio...“ i slično

Bio sam u kontaktu sa Muftijom, koji je boravio u Maroku. Pitam ga: „Šta mogu da im ponudim, mogu li da im ponudim vanredne izbore.“ Odgovorio je: „Ma, ponudi im izbore! Idemo na izbore!“ Redom ih zovem, nudim im izbore. Ko dobije, neka mu bude. Ići ćemo otvoreno, u skladu sa važećim normativnim aktima Islamske zajednice. Oni to nisu prihvatili, što je i normalno, jer nisu pod svojom kontrolom. Drugi njima diriguje, drugi određuje, drugi servira, u namjeri da ovo što je učinjeno, što je postignuto, čemu se divi svako ko ovo vidi, u namjeri da se to sruši. Da sad neko, kako to narod kaže, na osedlana konja uzjaše da bi mu neko kazao mašala.

Zna se ko je glavni generator, glavna dinama razvoja Islamske zajednice. To je naš muftija Muamer-ef. Zukorlić sa svojim saradnicima koji čvrsto stoje uz njega.

Ali, idemo na izbore!

MOJE ISKUSTVO SA SULEJMANOM UGLJANINOM

Sa Sulejmanom Ugljaninom počeo je sukob kada je on bio član Odbora u periodu od 1986. do 1990. godine.

Insistirao sam da Sulejman Ugljanin bude član Odbora kao mlad vjernik, kako smo tada smatrali da jeste, redovni klanjač. Zamijenio sam kao kandidata imama iz njegovog džemata, a ubacio njega da bude član Odbora. Počeo je da radi. Bili smo zadovoljni da on bude tu. Odbor je bio jak. Međutim, vremenom se pokazalo da on počinje da se ponaša apsolutistički i da sebe smatra iznad predsjednika i sekretara, iznad svih ostalih članova Odbora.

Bio je indoktriniran od strane pojedinih članova Odbora i nekih imama, koji su učesnici pokušaja puča, a kojima „uvijek nešto nije bilo pravo“. Prihvatio je njihove sugestije da tu postoji sekretar koji radi protiv njihovih interesa, protiv islama, muslimana itd. Došlo je do verbalnog duela o kojem sada ne bih govorio. Zamjerili smo se. On se bahato ponašao, čak je počeo prijetiti da je njemu vrlo lako sa mnom, da on zna da polomi ruke i noge. Ja to nisam ozbiljno shvatio jer sam znao da on to ozbiljno ne misli, jer da je ozbiljno mislio ne bi to nikada izgovorio. Drugo, netjerao bi me da dam odgovor na način koji bi ga koštao.

Taj sukob je prerastao do tih granica da je govorio da radimo protiv naših interesa, da radimo nepošteno, da smo lopovi. Tražio je formiranje komisije pri Odboru. Ona je formirana 1988. godine sa 7 članova. U komisiji su bili ljudi koji su bili stručni za taj dio posla - bivši inspektori SDK-a, koji su ujedno bili i članovi Odbora. Komisija je radila dva i po mjeseca. Pregledala je svaki papir. On je predlagao da se izvrši pregled za četiri godine unazad, a ja sam tražio da se izvrši za deset godina unazad, od kada sam postao sekretar. Predsjednik Odbora, rahmetli Redžo Selimović, je prihvatio moj prijedlog. Članovi Odbora, između ostalih i Husein Ceno Zatrić, pokušavali su da urazume Ugljanina da nije tako, želeći da mene odbrane. Ja sam rekao: „Ne, mene će samo odbraniti istina. Ja ovo moram sve pretrpjeti. Pustite neka to ide svojim tokom.“

Komisija je odradila svoj posao, pregledana je moja dokumentacija i dokumentacija blagajnika Ahmed-ef. Bećirovića. Kada je komisija završila rad, zakazana je sjednica, materijal je poslat članovima Odbora i svi su pozvani da dođu. Zaključci su donijeti na osnovu nađenih činjenica, na osnovu istine. Pored onoga što je nađeno, donijeta je čak odluka da se nagradim ja kao uspješan rukovodilac, odnosno sekretar Odbora IZ-e u Novom Pazaru. Ugljanin nije došao na tu sjednicu. Poslali smo ljude da ga pozovu, ali on je otkazao, otišao kod sestre u Mitrovicu. Rekao je: „Održite sjednicu bez mene, sve što odlučite ja se slažem, ja prihvatam.“

Ugljanin nikada više nije došao u Odbor, ali se nikada nije pomirio s tim da nisam onakav kakvim me je zamišljao. I dalje je radio protiv mene. Nazvao je našu zgradu izdajničkom, govorio je da je to zgrada Centralnog komiteta, da je to zgrada koja radi protiv interesa muslimana, ustvari, da su takvi ljudi koji rade u toj zgradi.

Otišao je u Sarajevo na specijalizaciju, tamo je postao predsjednik Stranke. Sa pozicije predsjednika Stranke demokratske akcije nije birao sredstva i načine da naudi Islamskoj zajednici, napadajući posebno mene, a usput i još po kojeg vjerskog službenika.

Hvala Allahu, došao je Muamer-ef. Zukorlić i napravio čudo koje je napravio – u pozitivnom smislu, i ja sam teret Sulejmana Ugljanina skinuo sa sebe i predao ga njemu.

U startu sam rekao Muamer-ef. Zukorliću: „Muamer-efendija, mubarek olsun ti Sulejman!“ On mi je odgovorio da ne pretjerujem. Dodao sam: „Ti si bio sa njim, ali vidjet ćeš - prvi će ti on zabiti nož u leđa.“ Muamer-efendija je odgovorio: „Nemoj tako, ja njega cijenim!“ „U redu je“ – rekao sam – „ja ne mijenjam odnos prema tebi, ali ćeš se ubrzo uvjeriti ko je on.“

To se, nažalost, obistinilo. Sulejman Ugljanin je uvijek bio neprijateljski raspoložen prema ljudima koji vode Islamsku zajednicu. Nije ovo ništa novo što se događa. Sada samo nastupa sa druge pozicije, mnogo jače, kao političar i čovjek koji je direktno potpomognut nekim centrima moći iz Beograda. Tada meni nije mogao ništa jer sam radio pošteno, jer sam imao podršku svojih saradnika, jer sam imao podršku iz Prištine i Sarajeva.

Žao mi je zbog svega što se tada dešavalo, ali hairli bilo. Žao mi je i što se ovo sada događa, ali se nadam, u ime Allaha, da će se sve ovo riješiti u korist Islamske zajednice i muslimana.

Glas islama: Koji period biste Vi okarakterisali kao najteži za Islamsku zajednicu, mislimo na vrijeme od kada radite u njoj?

TUTIĆ: Po meni, najteži period je onaj kada sam počinjao raditi, kada sam gledao svojim očima i, na kraju krajeva, kada sam prisustvovao toj uzurpaciji vakufske imovine koja je otimana, nacionalizovana, eksproprijisana, rušena... Za mene je to bio najteži period: gledamo kako se otima vakufska imovina, a nemoćni smo da je odbranimo.

Najbolje vrijeme, moment kada je Islamska zajednica počela da napreduje, jeste 1982. godina, izgradnja ove zgrade - upravne zgrade. Jer, ovo je temelj svih institucija koje danas postoje, koje su se odavde razvile. Ovdje je uprava, ovdje je desetak dućana, ovdje je otvorena Medresa, formiran Mešihat... To je početak renesanse. A glavno vrijeme kada je Islamska zajednica doživjela bum jeste nakon formiranja Mešihata 1993. Od ‘90. do danas je, ja mislim, zlatno doba Islamske zajednice. To će ostati zapamćeno kao period kada se Islamska zajednica permanentno razvijala uzlaznom linijom. Sve ovo danas što imamo nismo imali prije 1993., osim ove zgrade i 17 džamija. Danas u Novom Pazaru imamo preko 40 džamija.

Neko može reći da je ovo najteže vrijeme. Ne, ni govora! Sada smo jače zbili redove. Zada znamo ko je ko, ko je dobar, a ko ima zle namjere. Sada ćemo se znati postaviti. Opasno je kada imaš neprijatelja, a ne znaš da ti je neprijatelj.

Prvi pokušaj razbijanja Islamske zajednice

Nije ovo prvi pokušaj rušenja i cijepanja Islamske zajednice. Bilo je to početkom osamdesetih godina. U Novom Pazaru je pokušano isto, ali onda se išlo preko Socijalističkog saveza radnog naroda (SSRN). Jedna grupa, čiji su nasljednici ovi koji to sada nastavljaju u kontinuitetu, podnijeli su zahtjev u SSRN u Novom Pazaru, na trećem spratu, gdje se sada nalazi kabinet Sulejmana Ugljanina. Tu je podnijet zahtjev da se podijeli Islamska zajednica u Novom Pazaru na dva dijela, tokom rijeke Raške. Desna i lijeva obala Raške predstavljale bi zasebne upravne cjeline Islamske zajednice. Neću spominjati imena tih ljudi, jer ti ljudi danas nisu živi. Ali su njihovi nasljednici živi, nasljednici koji su indoktrinirani time. Ja sam imao dobre odnose sa ljudima u tom Savezu, pa su mi ispričali za taj zahtjev.

To je kategorički odbijeno, jer to je bila vrlo opasna igra.

To je taj kontinuitet. Tada su pokušali da razbiju Novi Pazar na dvije Islamske zajednice, da naprave dva odbora (ili „dva vakufa“ – kako su tada tražili).

Tada je to bilo u minijaturi, a sada je pokušano na globalnom planu. To je ista kuhinja, ista priča, mada tada niko od sadašnjih političkih predstavnika nije bio u igri. To je bio pokušaj određenih porodica iz Novog Pazara koje su uvijek bile protiv ljudi na čelu Islamske zajednice.

Razgovarao:
Mr. Refik SADIKOVIĆ

Džumanski sunet - obaveza ili tradicija

Rešad-ef. PLOJOVIĆ

PITANJE: Jedan naš čitalac piše: "Volio bih da mi riješite jednu nedoumicu. Od skora sam se, hvala Allahu, vratio pravim vrijednostima u životu, pa samim time i namazu. Vjerske obaveze praktikujem po hanefijskom mezhebu, pa me zanima da li je klanjanje 4+4+2 rekata poslije džumanskog farza obaveza po našem mezhebu ili je to naša tradicionalna praksa. Na ovo pitanje me je navelo to što se dešava da mnogi napuste džamiju poslije klanjanja farza ili eventualno nakon još 4 rekata sunneta, a mnogi imaju objašnjenje da džuma namaz zamjenjuje klanjanje podne namaza. U knjigama nisam mogao da pronađem odgovor, a volio bih da moje praktikovanje bude dosljedno mom mezhebu. Da Vas dragi Allah nagradi svakim hairom za vaš trud

ODGOVOR: Uzvišeni Allah je petak učinio odabranim danom i propisao da se u njemu obavlja džuma namaz, kako stoji u kur'anskom ajetu: "*O vjernici, kada se u petak na molitvu pozovete, kupoprodaju ostavite i pođite da molitvu obavite, to vam je bolje, neka znate!" (Suretu-l-Džumua, 9. ajet)*, a Poslanik a.s. kaže: "*Džuma je obaveza svakome, osim: maloljetnoj djeci, ženi, robu i bolesniku*", a u drugim predajama se spominje još i *musafir*, to jest *putnik*.

Imajući u vidu pomenute, potpuno jasne kur'anske i hadiske poruke, potpuno je jasna i opravdana reakcija našeg čitaoca, ali i mnogih drugih, sa kojima se susrećemo svakodnevno, u pogledu načina obavljanja džume namaza, a konkretno broja rekata.

Činjenica je da u svim našim ilmihalima, to jest udžbenicima za vjersku pouku, stoji da je broj rekata džume namaza 16 i to: 4 suneta, 2 farza, 4 suneta, 4 ahiri zuhra i 2 sunnetil vakta.

Međutim, kada se pogleda malo dalje i potraže argumenti za sve pomenuto, teško se oni mogu naći za sve nabrojane rekate, pa se postavlja pitanje o čemu se zapravo radi?

Kada se govori o broju rekata džume namaza u hanefijskom fikhu, jasno stoji da džuma ima 2 rekata farza, u čemu se slaže i sva ostala islamska ulema. Što se tiče broja rekata suneta, hanefije kažu da džuma ima 4 rekata suneta, koji se obavljaju prije farza i prije džumanske hutbe i 4 rekata suneta poslije obavljenog farza.

Od Ebu Ejjuba el-Ensarija se prenosi da je rekao: "Allahov Poslanik a.s. je klanjao nakon nastupanja podnevskog vremena 4 rekata suneta, pa sam ga upitao: - Kakav je to namaz koji stalno klanjaš? On je odgovorio: „*Ovo je sat kada se otvaraju nebeska vrata, pa volim da mi se u njemu podignu dobra djela.*"

U drugom hadisu kojeg prenosi Ebu Hurejre, Poslanik a.s. kaže: "*Kada neko od vas bude klanjao džumu, neka poslije klanja četiri rekata.*" *(Hanefijski fikh, str.: 397-398)*

Iz svega pomenutog se može zaključiti da je džuma namaz zamjena za podne, tako da oni koji su obavezni klanjati džumu, a to su svi pametni i punoljetni muški pripadnici islama, koji su u svom mjestu boravka, za koje ne postoji nikakva opravdana smetnja koja ih sprječava da džumu namaz obave u džematu, ne mogu tu svoju dužnost zamijeniti klanjanjem podne namaza. Što se tiče broja rekata, hadisi jasno ukazuju da je broj rekata 4 prije farza, 2 farza i 4 rekata suneta nakon džumanskog farza. U nekim djelima se spominju i 2 rekata suneta nakon farza.

Ono što je sasvim sigurno jeste da osoba koja obavi dva rekata džumanskog farza za imamom, ili prispije na farz, obavila je džumu i sa nje je spala obaveznost klanjanja podne namaza. Podne namaz su dužni klanjati oni koji nisu bili u prilici klanjati džumu, kao i svi oni koji su oslobođeni od džume namaza, a to su: žene, maloljetna djeca, bolesnici, osobe koje nisu u mogućnosti prispijeti u džemat zbog nepostojanja džamija u mjestu stanovanja, osobe koje su spriječene vremenskim neprilikama i sl.

Što se tioče ostalih rekata, koji se navode kao sastavni dio džume, za njih se ne može reći da su zaista sastavni dio nje, jer se ne spominju. Međutim, obzirom da se radi o namazu, onda to ni u kom slučaju ne škodi onome koji ih obavlja. Naprotiv, onaj ko ih obavlja imat će dodatnu nagradu za onoliko rekata koliko je obavio.

Ako se postavi pitanje na osnovu čega su svrstani u sastavni dio džume, možemo reći da je naša domaća ulema naslijedila od ranije uleme takav stav, koji se zvanično još uvijek ne mijenja. Mada, kada se posmatra naša današnja ulema, rijetko ćemo naći one koji praktično slijede taj stav, osim u slučaju kada predvode džemat.

Zapravo je riječ, na osnovu onoga što je meni poznato po ovom pitanju, o ranijim stavovima islamske uleme, po kojima je za ispravnost džume bilo potrebno da se obavlja za vrhovnim poglavarom, ili onim kojeg on odredi, i to na jednom mjestu. Nakon toga je ovaj stav ublažen, pa je uslovljeno da se džuma može klanjati i na više mjesta, ali u različitim krajevima, to jest gradovima, ali da se u jednom gradu mora klanjati na jednom mjestu. Tako, svi oni koji nisu bili u mogućnosti klanjati džumu za vrhovnim poglavarom ili njegovim izaslanikom, morali su klanjati podne namaz.

Otuda je, vjerovatno, i bojaznost kasnije uleme iz vremena kada se broj pripadnika islama mnogostruko uvećao i kada se je opravdano uvećao i broj mjesta na kojima se klanja džuma, tako da se u jednom gradu klanjalo na više mjesta i ne samo u gradu, već i u većim selima, tako da je prihvaćena mogućnost obavljanja džume na više mjesta, ali je sa druge strane, iz bojaznosti da ona ne bude kabul, ostavljeno podne da se klanja nakon džume, jer ukoliko džuma ne bude primljena, tu je podne koje će u tom slučaju biti obavezno, te su rekati podne namaza pripojeni džumi kao sastavni dio.

Neprihvatljivo je da čovjek sumnja u svoj namaz po pitanju da li će biti kabul ili neće, ukoliko ga je obavio onako kako je potrebno, kao što je neprihvatljivo bilo kakvo dodavanje koje je suprotno sunnetu Poslanika a.s.

Ali je neprihvatljivo i sprječavanje onoga ko želi obaviti određeni broj rekata da to učini, jer će klanjač time samo uvećati svoju nagradu kod Allaha dž.š.

U svakom slučaju, broj rekata nije stvar zbog koje trebamo kritikovati jedni druge, niti zamjerati jedni drugima na bilo koji način. Ono što trebamo nastojati jeste da što je moguće više namaza sa više rekata klanjamo, da se ne zadovoljavamo samo onim što je stroga dužnost - farz, bez obzira što ćemo time izvršiti svoju dužnost, jer pored izvršenja obaveze ne smijemo zaboraviti da svaku takvu priliku iskoristimo za uvećanje broja rekata koji su na stepenu sunneta, jer će nam oni, inšallah, biti zalog kod Uzvišenog Allaha na Sudnjem danu, kojim će se potirati naši grijesi.

Neka svako pođe od sebe i neka bude objektivan pa neka sebi kaže da li je toliko dobar musliman da mu osim farza i ponekog suneta više nije potrebno za potiranje grijeha i ulazak u Džennet.

Poslanik a.s., kome je Allah dž.š. zagarantovao Džennet, pored dnevnih suneta, čitavu noć, ili njen dio, provodio je u obavljanju dobrovoljnog namaza, a gdje smo mi u odnosu na njega a.s. i da li je nama neko zagarantovao Džennet!?

Vaša pisma šaljite na:

Islamska zajednica u Srbiji
(Vjersko-prosvjetna služba)
Gradska 1
36300 Novi Pazar

ili na: *vps@verat.net*

Hirakl i Ebu-Sufjan

O sljedbenici Knjige, dođite da se okupimo oko jedne riječi i nama i vama zajedničke: da se nikome osim Allahu ne klanjamo, da nikoga Njemu ravnim ne smatramo i da jedni druge, pored Allaha, bogovima ne držimo! Pa ako oni ne pristanu, vi recite: - Budite svjedoci da smo mi muslimani!“

Nedžad-ef. HASANOVIĆ

Od Abdullaha ibn Abbasa r.a. se prenosi da mu je Ebu Sufjan jednom prilikom pripovjedao: „U periodu primirja između mene i Muhammeda s.a.w.s. (misli se na primirje između muslimana i mušrika sklopljeno na Hudejbiji, kada su se obje strane obavezale da neće ratovati deset godina), boravio sam u Šamu kada je došlo pismo od Vjerovjesnika s.a.w.s. Hiraklu (vladar Vizantijskog carstva) preko Dihje el-Kelbija, koji ga je predao vladaru Busre (njegovo ime je Vasime el-Haris el-Gassani), a on ga je predao Hiraklu, koji kada primi i pročita pismo upita prisutne: „Ima li neko od vas da pripada narodu ovog čovjeka koji tvrdi za sebe da je vjerovjesnik?“ Odgovoriše mu da ima, a onda su me pozvali sa još nekolicinom Kurejšija (oni su sa Ebu Sufjanom došli u Šam radi trgovine) i mi sjedosmo ispred Hirakla. „Ko je od vas najbliže rodbinski vezan za ovog čovjeka koji smatra da je vjerovjesnik?“ – upita Hirakl. Tada Ebu Sufjan odgovori: „Ja sam sa njim u srodstvu“, pa me je postavio ispred sebe, a ostale Kurejšije su sjele iza mene. Zatim je pozvao prevodioca kojem reče: „Reci im da ću ovog ispred mene pitati o tom čovjeku-vjerovjesniku, pa ako me bude lagao, onda će i njega u laž utjerivati“, a Ebu Sufjan odgovori: „Tako mi Gospodara, da se ne bojim da će se i na mene lagati, lagao bih!“ Onda se Hirakl obratio prevodiocu rječima: „Upitaj ga kakvog je taj čovjek porijekla među njima?“ „Dobro mu je porijeklo“ – odgovori Ebu Sufjan. „Da li je neko iz njegove porodice bio vladar?“ - postavi drugo pitanje Hirakl. „Nije“ – odgovori mu Ebu Sufjan. „Da li ste ga smatrali lažljivcem prije nego što je počeo govoriti da je poslanik?“ „Nismo“ – odlučno odgovori Ebu Sufjan. „Da li ga više slijede ugledni, oholi i bogati ili siromašni, nejaki i nezaštićeni?“ „Više siromašni“, odgovara Ebu Sufjan. „Povećava li se njihov broj ili se smanjuje?“ „Povećava se iz dana u dan“ - zabrinuto će Ebu Sufjan. „Ima li neko od njih da se odmetne od onoga u šta poziva Vjerovjesnik nakon što je prihvatio da ga slijedi, iz mržnje prema njemu?“ „Ne napuštaju ga“ - reče Ebu Sufjan. „Da li se borite protiv njega i kakav je ishod borbi?“ „Borimo se protiv njega i njegovih sljedbenika i nekada nas oni pobjede (aludirajući na bitku na Bedru), a nekada im mi nanesemo poraz (aludirajući na bitku na Uhudu).“ „Ima li običaj da krši obećanja i ugovore?“ „On ne krši ugovore! Još uvijek traje ugovor između nas o zabrani ratovanja, pa ne znam da ga nije za vrijeme mog odsustva prekršio.“ „Da li je neko prije njega pozivao u ono što on poziva?“ „Nije“ – odgovori Ebu Sufjan na posljednje pitanje Hirakla.

Zatim se Hirakl obrati prevodiocu: „Reci mu da sam ga pitao za njegovo porijeklo, a pretpostavljao sam da je ugledan u svom narodu, jer je to bio slučaj sa svim poslanicima prije njega. Pitao sam te da li je u njegovoj porodici bilo vladara, a ti si mi odgovorio da nije, pa smatram da, ako bi bilo u njegovoj porodici vladara, onda bih mogao reći da on želi vlast. Pitao sam te o njegovom sljedbenicima, pa si mi potvrdio da ga slijede siromašni i nezaštićeni, a to su upravo sljedbenici i prijašnjih poslanika. Pitao sam te da li ste ga smatrali lašcem prije njegovog poslanstva, pa si mi odgovorio da je poznat po povjerljivosti i iskrenosti, a rekao bih da onaj koji ne laže ljude neće lagati ni Gospodara. Zatim sam te pitao da li ga njegovi sljedbenici napuštaju iz mržnje prema njemu, pa si mi odgovorio da ga ne napuštaju, a ja ti kažem da iman ne napušta iskrena srca. Onda sam te pitao da li se broj njegovih sljedbenika povećava ili smanjuje, a ti si mi odgovorio da se svakodnevno povećava, što je slučaj i sa imanom koji se povećava u srcu vjernika sve dok se ne upotpuni. Pitao sam te da li se borite protiv njega i kakav je ishod tih bitaka, pa si mi odgovorio da se borite i da nekada on pobjeđuje a nekada vi, što je bio slučaj sa prijašnjim poslanicima i obično bi krajnji ishod bio u korist poslanika. Kada si mi odgovorio da ne krši ugovore i obećanja, sjetih se da ni prijašnji poslanici nikada nisu kršili svoja obećanja. Kada si mi rekao da niko prije njega nije pozivao u ono što on poziva, rekao bih da je neko prije njega u to pozivao, onda bi se moglo reći da je samo taj govor preuzeo.“

Zatim je Hirakl ponovo postavio pitanje Ebu Sufjanu: „Šta vam naređuje?“ „Naređuje nam namaz, zekat, održavanje rodbinskih veza i dobročinstvo.“ „Ako se doista nalazi kod njega ono što ti govoriš“ - reče Hirakl - „onda je on Vjerovjesnik za kojeg sam znao da će se pojaviti, ali nisam znao da će biti od vas (Arapa). Kada bih znao da je moguće, volio bih da se susretnem sa njim, a kada bih bio kod njega oprao bih lice vodom kojom je on noge svoje oprao, a njegovo carstvo će doprijeti do mojih nogu (tj. osvojit će Vizantijsko carstvo).“

Onda je Hirakl naredio da mu se glasno pročita pismo koje mu je uputio Resulullah s.a.w.s., a u njemu je stojalo: „U ime Allaha Milostivog, Samilosnog, od Muhammeda Poslanika Allahova, Hiraklu, vladaru Bizantije. Spas neka je na onoga koji slijedi uputu. Pozivam te pozivom islama, prihvati islam – bit ćeš spašen (Eslim – Teslem), prihvati islam, Allah će ti dvostruku nagradu dati, a ako odbiješ, naslijedit ćeš grijehe svih ratara i stočara u tvom carstvu. *O sljedbenici Knjige, dođite da se okupimo oko jedne riječi i nama i vama zajedničke: da se nikome osim Allahu ne klanjamo, da nikoga Njemu ravnim ne smatramo i da jedni druge, pored Allaha, bogovima ne držimo! Pa ako oni ne pristanu, vi recite: - Budite svjedoci da smo mi muslimani!“*

Kada je završeno čitanje pisma, nastala je galama i prepirka prisutnih (zbog toga što Hirakl naginje ka vjerovanju Muhammeda s.a.w.s.). Zatim nam je naređeno da izađemo, a kada smo izašli rekao sam svojim saputnicima: „Povećala se popularnost sinu Ebu Kebša (nadimak za Harisa ibn abdu-l-Uzza, oca Muhammeda s.a.w.s. po mlijeku) do te mjere da ga se vladari Vizantije plaše!“ Bio sam još tada ubijeđen da će vjera koju propovijeda Muhammed doživjeti ekspanziju, a kasnije mi je Allah rasprostranio grudi i prihvatio sam islam.

Kaže Ez-Zuheri: „Zatim je Hirakl pozvao prvake Vizantije u svoj dom i obratio im se riječima: „O ugledni Vizantijci, da li ste sigurni da ste na pravom putu, da ste spašeni i da je vaša vlast sigurna?!“ Oni su počeli da bježe kao raštrkane i uplašene životinje, ali su sva vrata bila zaključana tako da nisu mogli izaći. „Pridite k meni“, naredi im Hirakl i reče: „Želio sam ovim da provjerim vašu ustrajnost u vjerovanju jer sam u vašim očima vidio da ste zavoljeli ono što sam i ja zavolio (vjeru Muhammeda s.a.w.s.).“ Zatim su mu se poklonili i bili zadovoljni da im on bude vladar.

(Buhari i Muslim)

Altun-alem džamija

Sead-ef. ŠAĆIROVIĆ

Novi Pazar - grad na obalama rijeka Raške i Jošanice. Smatra se da ga je 1456. godine osnovao Isa–beg, sin Ishak–bega. Već 1461. godine primjećuje se dolazak Dubrovčana u Novi Pazar, a u dokumentima Dubrovačke republike spominje se da je došlo do postavljenja dubrovačkog konzula u ovaj grad. Ovaj podatak nam potvrđuje da je grad već tada bio dovoljno razvijen i zanimljiv, obzirom da se nalazio na veoma važnom trgovačkom putu koji je vodio od Istanbula prema Dubrovniku i obratno.

Paralelno sa nicanjem pazarske čaršije nicale su i druge građevine, a posebno objekti islamske arhitekture, koji su počeli da se grade polovinom 15. vijeka pa sve do današnjih dana. Prema historičaru rahmetli dr. Ejupu Mušoviću, kontinuitet postojanja džamija u Novom Pazaru moguće je utvrditi od 16. vijaka. Ovaj historičar pominje da je Novi Pazar sa 23 džamije i 11 mesdžida, koliko ih je imao u 17. vijeku, bio na četvrtom mjestu u Srbiji. Od njega su imali veći broj tih objekata samo Beograd, Užice i Smederevo.

U ovom radu ćemo govoriti o novopazarskim džamijama, a počet ćemo sa jednom od najljepših građevina te vrste u Srbiji, Altun–alem džamijom.

Altun–alem džamija je arhitektonski najoriginalnija i jedna od najljepših građevina islamskog graditeljstva u ovom dijelu Balkana. Sagrađena je pored Carske džade ili tzv. Stambolskog druma, puta koji je vodio prema Skoplju i Solunu pa dalje prema Istanbulu. Cio taj kvart u kome se nalazi džamija bio je poznat kao Jeleč mahala. Poznati turski putopisac Evlija Čelebi, koji je kroz ove krajeve proputovao šezdesetih godina 17. vijeka, zapisao je: "Džamija koja se zove Altun–alem, stara je bogomolja, a nalazi se u Jeleč mahali na Carigradskom drumu."

Sigurno se zna da je Altun–alem džamiju sagradio u 16. vijeku Muslihudin Abdul Gani, poznat još kao Mujezin hodža el Medeni. Ovaj vakif je uvakufio još dvije slične džamije - u Mažićima kod Starog Trga i u Skoplju. Postoji vakufnama iz 1550. godine u kojoj su navedeni svi objekti u Novom Pazaru koje je uvakufio Muslihudin Abdul Gani. Ti objekti su: Altun–alem džamija i Mekteb u njenom dvorištu, poznati han, šest dućana pored Hamama, šest kožarskih dućana u Tabačkoj čaršiji, tri kuće za stanovanje imama i sedam mlinova. Rahmetli dr. Ejup Mušović navodi da se džamija ne spominje u popisu iz 1516. godine, ali da se spominje u popisu 1528. godine i da vrijeme izgradnje

džamije treba smatrati između tih godina 16. vijeka. On dalje kaže da se u skopskim rukopisima navodi da je Altun–alem džamija izuzetno građevinsko djelo i da se njoj ravna mogla naći samo u Istanbulu, Jedrenu i Brusi, te da je na nju podsjećao Taš han (kameni han) u Skoplju. Po dr. Andreji Andrejeviću, historičaru umjetnosti, koji je svojevremeno proučavao Altun-alem džamiju, njenu historijsku i umjetničku vrijednost, to je jedna od najljepših građevina te vrste u Srbiji. Austrijski diplomata Teodor Ipen kaže: "...ona je prva među najinteresantnijim džamijama u Novom Pazaru". To i jeste tako. Vrijeme je najbolji svjedok da Altun–alem džamija i danas zaokuplja pažnju naučnika i turista, kako iz zemlje tako i iz inostranstva, koji svojim posjetama potvrđuju da je ona u arhitektonskom smislu ubjedljivo najvrjednija od svih novopazarskih džamija.

Sticajem sretnih okolnosti, ova džamija nije doživjela sudbinu mnogih novopazarskih džamija koje su rušene i paljene od strane četnika i komunista, podjednako, sa nesmanjenom žestinom. Sačuvana je u potpunosti. Konzervatorski radovi na ovoj džamiji bazirani su na praćenju i primjeni tradicionalnih materijala, kako bi se na pravi način očuvao ovaj dragulj islamske arhitekture u Sandžaku i Srbiji. Hvala Bogu, u tome se uspjelo i ona je ostala i ostat će svjedok vremena i vrijedan primjerak monumentalne umjetnosti.

Mekteb

U dvorištu ove džamije Mevlana Muslihudin dade da se sagradi „Škola Kur'ana" kako bi se u njoj podučavala djeca. U izgradnji ovog mekteba vodilo se računa da njegova arhitektura podržava arhitekturu džamije kako bi se i u njemu osjetio pečat monumentalnosti. Značaj ovog mekteba ogleda se i u tome što je on jedan od dva najstarija mekteba u Bosanskom pašaluku, a sačuvan je do današnjih dana.

Za razliku od džamije, Mekteb je malo više ruiniran i dotrajao te je 2007. godine, zahvaljujući Mešihatu IZ–e u Srbiji, počela njegova restauracija koja se dijelom finansira od strane Vlade SAD. Radovi na njegovoj restauraciji su u toku. Bitno je napomenuti da se i u ovim radovima vodi računa o upotrebi tradicionalnih materijala kako bi se očuvala monumentalnost i originalnost ovog veoma značajnog objekta.

Altuna, Hadžira i Halima

Kao da je adet da se o velikim ljudima, bitkama, građevinama, uopšte o značajnim događajima prepredaju i prenose priče i legende, pa tako postoji veoma lijepa legenda o nastanku Altun–alem džamije. Tri pašine kćeri, rođene novopazarke, rasle su u bogatom domu pod budnim okom paše, u izobilju i bogatstvu. Bile su bogate, a nadasve lijepe i obrazovane, vjerski i svjetovno. Sudbina učini svoje - pašine mezimice ostadoše neudate. Tako se dobre muslimanke odlučiše da svoje bogastvo uvakufe. Hadžira je dala svoju zemlju za gradsko groblje, pa se i danas taj dio zove Hadžet. Najmlađa sestra Halima dala je sredstva da se izgradi česma i dovede voda te se i danas česma zove po njoj Halimača. Najstarija sestra Altuna izgradila je Altun–alem džamiju koja je premašila njenu ljepotu i traje do današnjih dana.

Altun–alem džamija je pod zaštitom Zavoda za zaštitu spomenika kulture. Njen značaj je veliki, ne samo u vjerskom smislu, nego i u kulturnom, historijskom, umjetničkom, pa i turističkom. Ako se neko odluči da posjeti ovu džamiju, na prilaznim putevima ka Novom Pazaru neće naći nijedan putokaz koji pokazuje pravac kretanja ka ovom značajnom objektu. Ovih putokaza nema ni za druge objekte islamske arhitekture. Pravac ka manastirima i crkvama je vidno i uredno obilježen. Kao da neko namjerno želi da sakrije ljepotu i značaj ovog dragulja i ukrasa našeg grada, koji je i u pjesmama opjevan. Medžlis Islamske zajednice je u nekoliko navrata zahtijevao od lokalne samouprave Novi Pazar i nadležnih javnih preduzeća u gradu da postave znakove koji će nas upućivati ka vrijednim džamijama. Kao i u mnogim slučajevima, godinama čekamo odgovor.

Kažu da je Altun–alem džamija nekada imala zlatni alem (zlatnu jabuku) na vrhu svog predivnog miareta. Sa alemom ili bez njega ona je zlatni spomenik islamske arhitekture koji će, našallah, krasiti Novi Pazar do Sudnjeg dana.

Brisel: Bošnjaci trebaju više raditi na promociji islama u Evropi

U Berlinu se od 3. do 5. marta održava peti sastanak Evropskog vijeća vjerskih lidera, kojeg čine po pet predstavnika kršćanstva, islama, judeizma i drugih evropskih vjera.

U organizaciji Konrad Adenauer fondacije i Centra za evropske studije 3. marta 2008. godine je održana konferencija na Akademiji nauka u Briselu na temu: „Religija, politika i međuvjerski dijalog“. Konferencija je posebno značajna jer je okupila vrlo važne i relevantne predstavnike iz političkog i vjerskog života, i to u Briselu. Među prisutnima su bili i učešće na konferenciji uzeli, između ostalih, potpredsjednik Evropskog parlamenta Mario Mauro, član Evropske komisije Jan Figel, bivši premijer Slovenije i poslanik u Evropskom parlamentu Alojz Peterle i predsjednik Centra za evropske studije, a jedno vrijeme je bio angažovan u Bosni i Hercegovini na reformi policije Vilfred Martens. Takode, bili su prisutni predstavnici crkava, profesori sa nekoliko univerziteta, dok je ispred muslimana pozvan i prisutan bio Senaid Kobilica, predsjednik Islamskog savjeta Norveške i glavni imam Islamske zajednice Bošnjaka u Norveškoj.

Inače, ovu inicijativu Konrad fondacije i Centra za evropske studije podržala je i podržava Evropska narodna stranka (EPP), koja ima 264 od 785 članova-poslanika u Evropskom parlamentu, koja se inače zalaže za međuvjerski dijalog i veću angažovanost i uključenost vjera i vjerskih autoriteta u praćenju, analiziranju i kritikovanju društvenih, političkih i drugih tokova evropskog društva.

Konferencija je bila podijeljena u dvije sesije: na prvoj je bilo riječi o islamu, kršćanstvu i sve značajnijoj ulozi međuvjerskog dijaloga, dok je druga tretirala odnos religije i politike u generalnom smislu.

Na prvoj sesiji je izlaganje imao Senaid-ef. Kobilica, koji je, između ostalog, podsjetio i podvukao sljedeće: „Često smo svjedoci osjećaja frustracije i nepravde koje su u 19. i 20. stoljeću iskazivane kroz nacionalnu, rasnu i klasnu mržnju, a sada to biva iskaljivano kroz vjersku mržnju i netrpeljivost. Za vrijeme modernizacije i sekularizacije zapadnih zemalja izgledalo je da će cijeli svijet slijediti primjer rastućeg odsustva religije iz javnog života, da bi se odnedavno uvjerili i zapazili, slobodno možemo reći, radikalno uključivanje religije u politiku širom svijeta. Mnoge ličnosti i grupe inspirisane vjerskim učenjima i tradicijama rade na suzbijanje zloupotrebe vjere i vjerskih simbola za raspirivanje mržnje i neprijateljstva, istovremeno pozivajući na prijateljski i bratski dijalog predstavnika različitih religija i kultura. Činjenica da religije mogu biti katalizator međunarodnih konflikata i mostovi na globalnom nivou, dovoljan je razlog da shvatimo da je međuvjerski dijalog jedan od najvažnijih zadataka našeg vremena.“

Senaid-efendija je, takođe, u svom izlaganju upoznao prisutne sa primjernim iskustvom međuvjerskog dijaloga u Norveškoj, kao što je spomenuo i Međureligijsko vijeće u Bosni i Hercegovini, njegov značaj i ulogu u vraćanju povjerenja i suživota u BiH.

Na pitanje zašto muslimani ne rade više na adekvatnom predstavljanju islama i muslimana u Evropi, Senaid-efendija je rekao da Bošnjaci, na čelu sa reisu-l-ulemom dr. Mustafom-ef. Cerićem, rade izuzetno puno, odnosno koliko im mogućnosti dozvoljavaju, ali ako to nije dovoljno onda se Evropa i evropske institucije trebaju zapitati zašto je to tako.

Interesantno je i indikativno što Evropa, odnosno evropske institucije, ne podržavaju i ne koriste svoje sopstvene resurse, kao što su, između ostalog, muslimani Bosne i Hercegovine, sa svojim višestoljetnim življenjem islama na ovom kontinentu, u tretiranju pitanja i problema muslimana u Evropi.

IDRIS-EF. BEŠIROVIĆ, IMAM PAŠINE DŽAMIJE

Upornost daje rezultate

Idriz-ef. u džematu Pašine džamije, koja se nalazi u novopazarskom naselju Svojbor, radi kao imam, hatib i muallim punih 25 godina. Iako je džamija nekada bila, kao i mnoge druge, mahalska, danas je ona, nakon detaljne rekonstrukcije, postala jedna od najvećih i najfunkcionalnijih džamija u gradu.

Mektebska nastava se obavlja tokom cijele godine subotom i nedjeljom, kao i u toku ljetnog raspusta. Kroz mekteb je prošlo puno dobrih đaka, koji su kao pojedinci postigli dobre rezultate.

Međutim, Idriz-ef. s ponosom ističe da je ova današnja generacija jedna od najupornijih i najvrednijih. "Ono što je najvažnije, djeca su konačno shvatila da jedino ako budu redovno dolazila u mekteb, mogu steći dobro vjersko obrazovanje" - kaže efendija.

I zaista, ova generacija već punih četiri godine redovno pohađa mekteb. Sa nestrpljenjem očekuju završne ispite koji će se održati na ljeto, inšallah. Preostaje im da svoju upornost krunišu sa šehadetnamama trećeg i četvrtog stepena.

Molimo Allaha dž.š. da im pomogne da i dalje budu ustrajni na putu sticanja islamskog obrazovanja, jer jedno je sigurno - upornost i ustrajnost uvijek daju dobre rezultate!

O marljivosti i predanosti u radu ovog imama govori i činjenica da se u njegovoj džamiji najbolje prodaju knjige sa islamskom tematikom i islamski časopisi među kojima je i naš list.

Udruženje lovaca "Požega"

Život pun iskušenja

Ako upitate mještane prigradskog naselja Požege ko je čovjek sa devet života, svi će vam reći da je to hadži Sulejman, među najstarijim u Curića, najzastupljenijem plemenu. I pored svojih solidnlh sedamdeset četiri, vitalan je i uvijek u pokretu.

Posjetili smo ga u ime džematskog odbora naše nove džamije u Rajčinoviću, i to s povodom jer, kako kaže, doživio je deveti „udes“, naravno, u šumi. A šuma mu je opsesija, i više od toga. Svaki drugi dan ide u Hodževo i, kako kaže, više voli da ide u šumu nego na svadbu. Svaki dan prepješači u prosjeku deset kilometara.

Da, to je naš hadžija, po zanimanju zemljoradnik, otac četvoro djece, uzorni roditelj. Lovom se bavi punih 55 godina. Imao je niz bliskih „susreta“ sa zvjerima i kako, po običaju, ide sam u šumu, neki su bili i rizični. Namaz nikada ne propušta. Zna za svaki izvor, tamo se abdesti i klanja gdje ga namaski vakat zadesi: Selac, Baljen, Vučiniće, Gračane, Ninaja...

Hadžiju smo zatekli u gipsu i ranjene glave, koju su po ko zna koji put šili, bez anestezije. Zadnji „udes“ je imao pri transportu drva. Polomljene noge i krvave glave uspio je da prevali tri kilometra i dočepa se doline, gdje je pao zbog krvarenja, a pala je i osoba koja ga je u tom stanju vidjela i ostala bez svijesti.

Rekli bi: „Koga Allah dž.š. zavoli, On ga stavi na iskušenje.“ A tih iskušenja je zaista bilo puno i svi su vezani za šumu: prevrtanje traktorom na Rogozni, što je rezultiralo sa mjesec dana kome, izliv krvi u mozak, otvaranje lobanje, brojne povrede glave, zbog kojih, kako kaže, nema mjesta gdje nije šiven, pucanje pankreasa, gdje zbog bolova pada u nesvjest, a uspijeva da opali hitac u vazduh, kada ga, srećom, čuju i izvlače dežurni milicioneri iz Vučinića. I tako dalje i tako dalje...

No, sve je ovo slatka kahva, kako kaže naš hadžija. Najviše ga bole dešavanja koja potresaju Islamsku zajednicu. Među prvima iz Požege je stao u odbranu jedinstvene Islamske zajednice. Energično se suprotstavio samoimenovanom džamijskom odboru džamije u Požegi i njegovim mentoroma da, bez znanja i dozvole džemata, daju podršku razbijačima Islamske zajednice, što je izazvalo revolt i nezadovoljstvo džematlija koji odbijaju da plate članarinu.

Naš hadžija predvodi taj front, koji okuplja jak intelektualni kadar, koji je svih ovih godina svjesno guran u drugi plan, jer to nekim strukturama odgovara. Front, čiji duhovni centar Sarajevo nema alternativu!

Esad KOLAŠINAC

POVODOM PRESELJENJA NA AHIRET NUREDINA JONUZIJA (1957-2008) IZ PRIZRENA

Umro je „bošnjački džombet“

U srijedu, 20. februara 2008. godine, preselio je advokat Nuredin Jonuzi iz Prizrena u 51-oj godini života.

Nuredin se sa opakom bolešću borio godinu i više dana, pokušavajući po savjetima ljekara i terapijama da se izliječi. Nijednog trenutka se nije žalio niti gubio nadu u Božiju milost i ozdravljenje, te nam je i tokom spomenute naše vizite kazao da se bolje osjeća i da će se, ako Bog da, za koji dan vratiti poslu u advokatskoj kancelariji u Prizrenu!

Nuredin Jonuzi je, naime, bio jedan od najvećih bošnjačkih aktivista na Kosovu, počev od 1990. naovamo. Kad je zatrebalo, praktično je pomagao oko „Merhameta“ za smještaj izbjeglica iz Bosne i Hercegovine u Prizrenu i okolini, tokom agresije. Bio je član redakcije Revije „Selam“ iz Prizrena, pisao tekstove, pomagao materijalno. Pokretač je, zajedno sa potpisnikom ovih redova i Azarom Zuljijem, inicijative za formiranje Bošnjačko-muslimanskog savjeta 1998. godine, u veoma teškom vremenu za Kosovo, pa i za Bošnjake, kada su se pojavili neki navodni pregovarači u njihovo ime, koji su šetali sa režimlijama iz Beograda po Rambujeu i ostalim destinacijama. Imao je problema i sa policijom tokom bombardovanja od strane NATO-a 1999. godine. Jedan je od osnivača, sekretar i „siva eminencija“ KUD-a „Šarski behar“, koji je, prije svega, zahvaljujući njemu ostvario vidne rezultate u poslijeratnoj prezentaciji bošnjačkog kulturnog naslijeđa na Kosovu i van njega, te također i sekretar formiranog zajedničkog udruženja „Ensar“, kao zamišljenog Bošnjačkog kulturnog centra u Prizrenu. Bio je i u rukovodstvu Udruženja biznismena „Sofra“ iz Prizrena...

Nuredin se nije mirio sa improvizacijama, nadobudnim ponašanjem nekih naprasnih „bošnjačkih veličina“ i pojavama koje su, umjesto da vuku naprijed, bošnjačko predstavljanje i afirmaciju u poslijeratnom Kosovu umnogome svele na lične koristi pojedinaca iz redova ovog naroda. Zato je ponekad dolazio u sukobe sa nosiocima takvih tendencija, koji su mu „vraćali“ bojkotom projekata koje je on forsirao, poput ideje o gradnji pomenutog objekta BKC u Prizrenu!

Nuredin Jonuzi je autor više publicističkih tekstova i stručnih radova objavljivanih u „Selamu“ i drugim listovima, te dvije objavljene knjige: „Djeca Bosne u Prizrenu“ (svjedočanstva o boravku bošnjačkih muhadžira tokom agresije na BiH u Prizrenu) i „Knjige o Šarskom beharu“...

Dženaza-namaz je obavljena u danu preseljenja nakon ikindije. Njoj je prisustvovala masa svijeta iz bošnjačkih redova, Albanaca (i onih katoličke religije), Turaka, Roma..., što je pokazalo da je Nuredin Jonuzi itekako bio poznat u gradu i okolini, odakle su njegovi roditelji i doselili iz sela Pouska (bivšeg zaseoka Jablanice) više Prizrena.

Iza sebe je ostavio hanumu Rajmu, sinove Erdina i Edisa (visokoškolce Univerziteta u BiH) i snahu (od starijeg sina) Erminu.

Bošnjački narod na Kosovu, posebno u prizrenskoj opštini, izgubio je jednog od svojih dobrih sinova koji nisu žalili truda niti se štedjeli na putu kolektivnog dobra. Da je Nuredin bio jedan od njih, pored spomenutog, možda je najbolji dokaz činjenica da je gotovo svaki bošnjački musafir - zvaničnik iz BiH ili Sandžaka, u Prizrenu upoznao Nurčetovo gostoprimstvo, tako da je i dr. Džemaludin Latić, tokom svog zijareta Prizrenu i okolini povodom bošnjačkih pjesničkih susreta u organizaciji „Selama“ 2003. godine, zapisao u reportaži u Preporodu karakteristiku Nuredina Jonuzija kao jednog od „bošnjačko-kosovskih džombeta“.

Neka Bog dragi Nuredinu Jonuziju oprosti i upiše ga među one sa kojima je On zadovoljan. Amin! Inna lillahi ve inna ilejhi radžiun!

Ćerim BAJRAMI

REPORTAŽA O IRANU

U zemlji mekih ćilima i toplih duša

Kad srcem pronađete svoj drugi dom

Znam da će pokušaj da dočaram slike koje je u meni probudio tek površan i, nadam se, ne jedini dodir sa iranskom kulturom, tek u naznakama uspjeti. Razlog je vrlo jednostavan - toliko duha na jednom mjestu, toliko autentičnosti u svemu...

Zato sam neizmjerno sretna što mi se, barem na kratko, pružila prilika da se suočim sa svojim brojnim predsrasudama o toj divnoj zemlji i ostavim ih iza sebe.

Ljudska toplina se ne može sakriti

Prvi susret sa Teheranom pamtit ću po fascinantnom prizoru svanuća koje me, umornu od puta i zbunjenu pred onim što me očekuje na sasvim nepoznatom tlu, gotovo u momentu opčinilo. Dok je avion još u vazduhu, nebo dobija crvenkast odsjaj koji se sasvim prirodno ulijeva u neugašene ulične svjetiljke na zemlji. Niz, hiljade jednakih sijalica... Nesvjesno brišem tragove strahovitog umora, pitanja poput onog „kako te nije strah da tamo ideš“ i shvatam da „preko“, u Iranu, nema ničega što bi mi dalo razloga da i u vidu nagovještaja ostavim mjesta za strah.

Ljubaznost domaćina imala sam priliku testirati na samom aerodromu, kada sam, u bezuspješnom pokušaju da pronađem ljude iz IRIB-ovog protokola, počela razgovarati sa gospodinom od nekih četrdesetak godina. Govorio je tečnim engleskim jezikom, kao i (ispostavit će se) najveći broj ljudi koji hodaju ulicama Teherana. Pošto je propala zamisao da me u hotel odvedu oni čiji je to zadatak bio, moj novostečeni prijatelj Hossein Ghaforinik me, nakon što smo kontaktirali nadležne u IRIB-u, ljubazno prati do hotela „Howeyzeh“. U polučasovnoj vožnji do odredišta shvatila sam i da je njegova supruga, Nedžmi, koja je svog supruga čekala na aerodoromu, a kojoj je ozbiljnija konverzacija u jezičkom smislu ipak bila problem, izuzetno prijatna osoba. Nikada neću zaboraviti ukus peciva koje sam dobila od nje u kolima i jela lagano, gotovo tokom čitave vožnje. Bila sam strašno gladna.

Možda će nekome biti čudno da sam se pomalo opširno osvrnula baš na ovo svoje iskustvo. Za nekoga ko je u glavi, mimo svoje volje, imao predstavu da je Teheran područje na kome me čeka strašni sud sačinjen od ekstremnih i nimalo ljubaznih ljudi, spremnih da u korijenu sasjeku sve što ih podsjeća na drugu kulturu i moderan način života, nije ni čudo što u prvi plan stavlja konkretnu situaciju.

Slike koje su se nizale narednih dana samo su nadogradnja predivnog utiska pri dolasku u tu zemlju. U odnosu na sve što Teheran skriva i što bi za čovjeka bilo fascinantno, priznajem da sam vidjela malo toga. Prosto je nemoguće za nekoliko dana obići prostranstvo koje u sebi skriva preko 17 miliona stanovnika, beskonačan broj znamenitosti i isto toliko nevjerovatnih ljudskih sudbina. Teheran je moderan grad, u punom smislu riječi, prijestolnica. Ni nalik onom prizoru koji upakovan u katakombe televizijske stanice obično izvlače iz samo njima znane arhive kad nastoje prezentovati „nerazvijeni islamski svet“. Svaka ulica odiše čudnom dinamikom, ali nestandardnim prijestolničkim haosom, barem kada su pješaci u pitanju. Ljudi hodaju i govore tiho bez obzira na užurbanost. Saobraćaj je priča za sebe i vožnja automobila bi se, osim riječju „visoki rizik“, mogla slikovito objasniti i kao „aktivnost bez reda“. Za stranca, nenaviknutog na pravila u zemlji, dnevna vožnja autobusom je svojevrsna trauma.

Skromni dom R.M. Homeinija

Vođa islamske revolucije, Ruholah Musavi Homeini, zavrijedio je svojom ulogom u historiji Irana da se njegovo djelo u toj zemlji stavlja iznad svih manje ili više značajnih historijskih ličnosti. U očima svog naroda Homeini je oličenje skromnosti, nadahnuća i svih mogućih ljudskih vrlina. Svojevrstan dokaz

Teheran, glavni grad Irana

Teheran (perzijski: تهران, također preveden kao Tehran), glavni je grad Irana i središte istoimene provincije. Broji 7.160.094 stanovnika (metropolitansko područje: 14 miliona), a površina mu je 658 kvadratnih kilometara. Teheran se nalazi na geografskim kotama 35°40'N 51°25'E.

U Teheranu se nalazi više od polovine industrijskih postrojenja u Iranu. Ona proizvode automobile, elektroniku i električnu opremnu, oružje, tekstil, šećer, cement i hemijske proizvode. Također, predstavlja središte trgovine tepisima i namještajem. U blizini se nalazi rafinerija nafte.

Teheran je rasprostirući grad u podnožju gorja Alborz te sadrži mrežu puteva bez premca u zapadnoj Aziji. Također, predstavlja središte nacionalne željezničke mreže. Grad ima brojne muzeje, umjetničke centre i komplekse palata.

Uz Perzijance, u Teheranu postoji i azerska etnička zajednica, isto kao i jermenska, asirska, kurdska i jevrejska zajednica. 98,3% stanovnika Teherana govori perzijski. U gradu postoje brojne džamije, isto kao i crkve i sinagoge.

Provincija Teheran (perzijski: استان تهران, prevedena kao Tehran) jedna je od 30 provincija Irana. Pokriva područje od 18.909 kvadratnih kilometara i nalazi se sjeverno od središnje visoravni Irana. Provincija dijeli granicu s provincijom Mazandaran na sjeveru, provincijom Kom na jugu, provincijom Semnan na istoku i provincijom Kazvin na zapadu. Metropola Teheran nije samo glavni grad provincije, nego i cijelog Irana. Godine 2005. provincija je imala 13 gradskih naselja, 43 opštine i 1.358 sela.

Provincija je dobila na važnosti kada je dinastija Kajar 1778. god. odredila Teheran za glavni grad. Teheran se danas nalazi među 20 najvećih metropola u svijetu.

Raskoš Pahlavi

Provesti vrijeme u Teheranu, a ne obići čuveni dvor dinastije Pahlavi, čiji se luksuz i raskoš može poreditи samo sa najboljim opisima carskih rezidencija u pojedinim romanima, prava je šteta. Najveći ručno čvorovan tepih na svijetu, šahovska tabla i figure od žada, čuvena soba sa ogledalima u kojoj su svojevremeno vođeni razgovori sa mnogim svjetskim političkim liderima, srebrni salon i zavjese opšivene zlatnim nitima - samo su neki od mnogo razloga zbog kojih turisti u Teheranu prvo pitaju za Rezin dvor. U većinu prostorija ove rezidencije nije moguće ući sa foto-aparatom ili kamerom, jer domaćini svoju posebnost ljubomorno čuvaju i štite od mogućnosti zloupotrebe i komercijalizacije.

o tome kakav je čovjek bio vođa revolucije, za njegove sunarodnike je obilazak skromnog Homeinijevog doma, čin koji će vam, ako ste stranac, bolje od svih riječi svijeta objasniti pojam kolektivne fascinacije. Homeinijev dom je, najblaže rečeno, skroman. Jedan sobičak u kome i danas stoje pohabane sobne papuče, nekoliko brižljivo složenih knjiga na polici sa desne strane, stara šarenim platnom obložena fotelja sa drvenim nogarima i naslonjačima za ruke, poput onih koje su naše nane imale prije dvadesetak godina... Dostupan je ljudskom oku kroz neprobojno staklo i nije dozvoljeno slikati ga. Uski sokak koji do tamo vodi mene podsjeća, a stariji će to znati, na dio novopazarskog naselja Bukreš, onaj gdje smo nekada uzimali vodu, još dok se sa Grlice moglo piti. Nizbrdica, pohaban asfalt i ponegdje ostaci kanala za navodnjavanje. Prizor ni nalik onome na prostranim ulicama glavnog grada. Odmah naspram Homeinijevog doma - džamija na koju vam pogled zaklanja ogromno ogoljeno drvo. Čini mi se da je breza, ali toliko stara i izobličena da nisam sasvim sigurna. Rasula je svoje grane ka nebu i još se, poput kakvog čuvara, prilično odupire vremenu. Samo šapati prolaznika narušavaju apsolutni mir.

Desetak širokih stepenica, koje dvostrano vode do Homeinijevog doma, u čast revolucionara, vjernici su prekrili cvijećem. Smjenjuju se u koloni, u želji da po ko zna koji put bace pogled na prostor u kome je on živio. Na stotine položenih lala, uključujući i one koje vam daju kada dođete do malenog sokaka, a koje nosite u rukama dok ne odlučite napustiti mjesto, način su da po mnogo čemu poseban kraj učinimo još značajnijim i ljepšim. U čast poznatog Homeinija. Kada prvi put krenete ka tom zdanju, osjetit ćete, osim mirisa cvijeća, i apsolutni unutrašnji mir i zadovoljstvo što ste u prilici sopstvenim okom vidjeti tako puno jakih emocija na licima ljudi, od očite ljubavi i poštovanja do fanatičnog divljenja.

Kako jesti bez hljeba

Racionalna ishrana i svojevrstan ritual

Petak je i grupa ljudi na ulici svim prolaznicima dijeli besplatan ručak. Bogat obrok - juneće meso, puno salate i začini. Izostao je hljeb. Naknadno su mi objasnili da hljeb koji se može kupiti u našim prodavnicama nikada neću dobiti. Zamjena je nešto što neodoljivo podsjeća na našu pečenu domaću jufku, tijesto za jufčice, ali toliko tanko i suho da me asocira na koricu hljeba, hrskavog i tek izvađenog iz pekare. Hurme, masline i bademi su nešto bez čega se, na moje zadovoljstvo, trpeza u Iranu ne može ni zamisliti. Intenzivan miris đumbira, poseban jogurt sa biberom (čiji sam specifičan naziv zaboravila) i listićima mente, te litre čaja na bazi bilja, postat će vam, nakon dva dana provedena među domaćim stanovništvom, dio svakodnevnog života. Uz, naravno, nezaobilazno bezalkoholno pivo koje tamošnji predstavnici sedme sile ispijaju dvadeset četiti sata u krug u stavičnim količinama.

Za razliku od nas sa ovih prostora, koji smo, kada je hrana u pitanju, prilično razmaženi i nemarni, što se ni tamo nije moglo potpuno sakri-

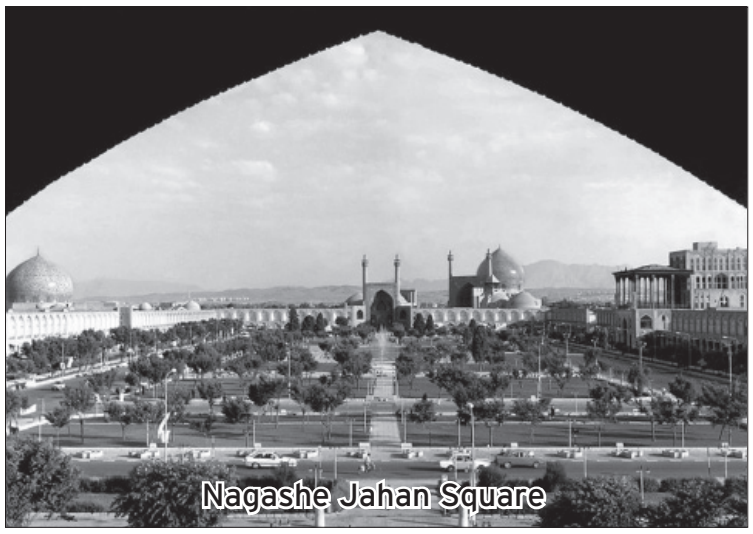
Nagashe Jahan Square

ti, domaćini sasvim racionalno, onako kako religija propisuje, pristupaju namirnicama. Meso jedu u, za naše pojmove, izuzetno malim količinama, uživaju u konzumiranju salata i vode računa da u tanjir nikada ne stave previše, te da ono što je već u tanjiru obavezno pojedu. Ako ste odlučili da posjetite Iran, povedite računa da nakon završenog ručka vaš domaćin ne bude u situaciji da baca hranu iz vašeg tanjira, jer vašu nemarnost i nespremnost da ocijenite koliko ste u stanju pojesti, može doživjeti kao blažu uvredu njega lično. Tajne iranske kuhinje, naravno, nije moguće saznati, posebno jer se mnogi začini u vašem obroku do te mjere prepliću da ćete na kraju ostati zbunjeni i zapitati se šta ste zapravo jeli. Oduševit ćete se saznanjem da u restoran ljudi uglavnom idu porodično, rjeđe poslovno, a da čovjeka koji za stolom sjedi sam gotovo nije moguće vidjeti.

Ako uživate u ispijanju turske kahve, ona koju u Teheranu kuhaju sa posebnim žarom neće vas obradovati. Na to su me, doduše, blagovremeno upozorila braća Bošnjaci, ali sam morala da platim cijenu radoznalosti. Sva sretna što znam recept za kuhanje najbolje turske kahve na svijetu (kao da je to neka velika stvar), dala sam sebi za pravo objasniti gospodinu koji nas je posluživao u hotelu da voda nikako ne smije biti hladna kada u nju želi staviti mljevenu mješavinu. Nije mi povjerovao. Na kraju sam kahvu, po svom meraku, popila krišom u kancelariji direktora IRIB servisa na bosanskom jeziku. Čovjek je naše gore list.

Žena u Iranu

Prava je čast biti žena u Iranu. I o tome sam do nedavno imala sasvim drugačiju sliku. Jer tamo je žena, uprkos ovdašnjoj percepciji o strogim i izuzetno poštovanim propisima koje nameće Šerijat, zaista centar svijeta. Ovo tvrdim iz mnogo razloga. Govorim naravno o statusu žene sa aspekta posmatranja nježnijeg bića u cjelini. Pojedinačnih slučajeva koji ne potkrepljuju moju tvrdnju vjerujem da ima, kao i svuda u svijetu.

Teheran - industrijsko, ekonomsko i kulturološko jezgro Irana, ostavlja ženi, koja to želi, svu slobodu da kao aktivan član zajednice doprinosi njenom razvoju. Prema onome što sam upravo od žena i čula, situacija nije mnogo drugačija ni u znatno manjim gradovima, što ću, nadam se, imati prilike i da potvrdim nekim narednim odlascima.

Nikada nigdje nisam imala prilike na jednom mjestu vidjeti toliko žena novinara, kustosa u muzejima, žena koje su supruge i majke, a koje su izuzetno obrazovane i u najvećem broju slučajeva pored maternjeg govore i po dva svjetska jezika... Znaju mnogo o svojoj, ali i tuđoj tradiciji, radoznale su, umiju da sa drugima podijele svoje znanje i same uvijek nastoje saznati više. Neka mi niko ne zamjeri što ću čovjekovu sklonost da na osnovu površnih utisaka (uglavnom serviranih posredstvom televizije) o nepoznatom formira iskrivljenu sliku, nazvati strašnim hendikepom, jer adekvatniji termin u ovom momentu ne pronalazim. Pored toga što su obdarene izuzetnom fizičkom ljepotom, žene u Iranu su prava intelektualna riznica. Nakon samo par minuta dijaloga, pregršt pozitivne energije nesebično prenose na sagovornika i plijene odmerenošću. Što bi naš narod rekao - hanume. Ako ste Evropljanka svijetlih očiju koja hoda ulicama iranskog glavnog grada, budite spremni da vam se domaćice u prolazu smješkaju, nude kolače i prilaze kulturno, izražavajući oduševljenje što ste tu.

U Teheranu se, uprkos nekim razlikama za čije je prihvatanje potrebno izvjesno vrijeme i navika, osjećam kao u sopstvenom domu. A domu uvijek želite da se vratite. Mjesto od koga sam, sticajem čudnih okolnosti, toliko strahovala, ljudi čija me je doslјednost tradiciji tjerala da dobro razmislim prije nego krenem na put, postali su dio bogatog iskustva koje ću ponosno dijeliti sa svijetom.

Iran je, mojim očima viđen, ljepši i bliži mome srcu nego što sam ikada mogla pomisliti....

Jasmina KRUŠEVLJANIN
Dopisnik IRIB-a za Sandžak

www.glas-islama.com

صوت الإسلام

Zëri islam

Glas islama

﴿وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِّمَّن دَعَآ إِلَى ٱللَّهِ وَعَمِلَ صَٰلِحًا وَقَالَ إِنَّنِى مِنَ ٱلْمُسْلِمِينَ ﴿٣٣﴾﴾

E kush ka fjalën më të mirë prej atij që thërret te All-llahu, vepron (punë) të mira dhe thotë: "Unë jam prej muslimanëve?" (Kur'ani)

Perqafimi i Islamit në jetën e përditshme

Shahid Khan

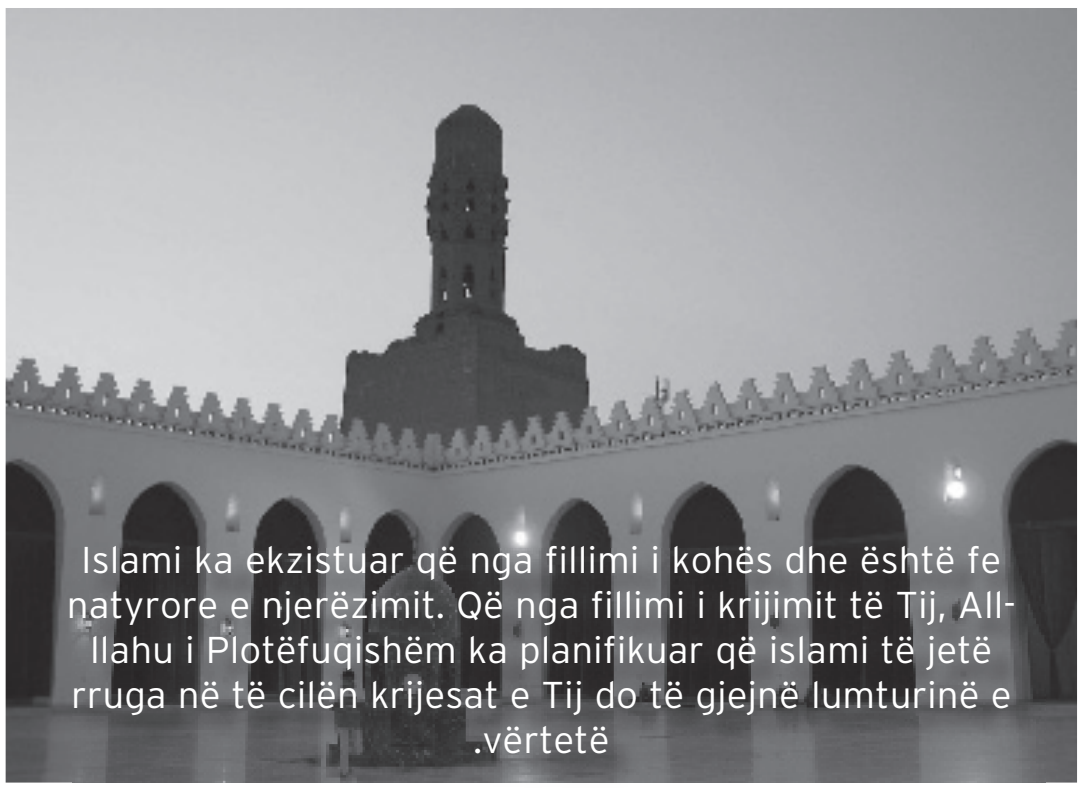

Islami ka ekzistuar që nga fillimi i kohës dhe është fe natyrore e njerëzimit. Që nga fillimi i krijimit të Tij, All-llahu i Plotëfuqishëm ka planifikuar që islami të jetë rruga në të cilën krijesat e Tij do të gjejnë lumturinë e vërtetë.

Përkundër relegjioneve tjera, Islami nuk është vetëm relegjion i ritualeve dhe respektim i religjionit, por është rruga tërësore e jetës. Në Islam ne gjejmë mënyrën komplete të të jetuarit. Në fakt, jeta e përditshme e rregulluar në këtë mëyrë bëhet për ne shteg i adhurimit të All-llahut të Gjithfuqishëm.

Mënyra e parë dhe më e rëndësishme në të cilën ne e përqafojmë Islamin në jetën tonë të përditshme është që të zbatojmë rregullisht të pesë kohët ditore të namazit. Këto pesë kohë të namazit janë esenciale për ne. Pa to ne vetëm se pretendojmë të jemi musliman. Pa to ne nuk jumi duke e marrë me seriozitet fenë tonë.

Pesë kohët e faljes janë mënyrë nga e cila e tërë dita jonë behët e ndritshme dhe rrënjosur tek All-llahu. Ato na janë dhënë për të bërë të mundshëm të jetojmë si Musliman të mirë, duke i kthyer sytë dhe zemrat tona deri në ditën tek All-llahu.

Nëse jemi duke kërkuar mënyrën për të jetuar si Musliman, ne nuk duhet të shikojmë më larg se sa të mundohemi të behëmi të besueshëm dhe me përpikëri në pesë kohët e namazit. Duke bërë këtë, e tërë dita jonë rrotullohet rreth All-llahut dhe të gjitha aktivitetet ditore; të gjitha mendimet tona dhe të gjitha përpjekjet tona bëhen devocion tek Ai.

Është gjë e natyrshme për ne si qenie njerëzore, të jemi të zënë me nguti përeth me punët e ndryshme ditore. Është gjë e natyrshme se lajmet e televisionit dhe gazetat do të kenë ndikim tek ne nga tregimet e tyre të tragjedive dhe shkatërimeve. Kjo është pse shumë njerëz në botë behën të dëshpëruar dhe jo të qetë.

Edhe ne gjithashtu, si muslimanë, mund të biejmë në gracken e të nxenurit në qështje të botës po të mos ishin pesë kohët ditore. Sikurse një shi i vrullshëm që bie, sirena thërret qytetarët në kohën e rëzikshmërisë që të nxitojnë për të nxënë ndonjë strehim, kështu Ezani, thirrja për namaz, na nxit që të sigurojmë strehim nga brengat e kësaj jete, dhe të kërkojmë shpëtim tek All-llahu i Plotëfuqishëm. Kështu që namazi është mënyra e parë për ta përqafuar islamin në jetën tonë të përditshme.

Gjithashtu, ndonjëherë mund ta gjejmë vetën duke lexuar Kur'anin dhe peshojmë për mesazhin e tij. Kjo nuk mund të merr ndonjë kohë të madhe, por mund të sjell një grumbull shpërblimesh mbi ne dhe do ta bëj jetën tonë më të pasur. Duke qëndruar menjanë disa minuta secilën ditë, ndoshta herët ne mengjes apo vonë në mbrëmje, të lexuarit e Kur'anit do ta bëjë ditën tonë më të mirë.

Tutje nga këto dy gjëra qëndrore, ne mund ta marrim tërë librin për të rënditur vetëm disa mënyra në të cilat do na shtyejnë ta marrim fenë tonë më me seriozitet dhe ta përqafojmë islamin në jetën tonë të përditshme. Mënyra me të cilën i përshëndesim të tjerë, psh, t'i përkujtojmë ata se jemi Musliman dhe na kujton neve gjithashtu se ne jemi Musliman.

Përshëndetja e selamit, përshendetja e paqes, na kujton neve se Islami është fe e paqes.

Në disa vende ndoshta nuk është edhe e zakonshme ti përshëndesin të gjithë njerëzit me Es-selamun Alejkum, por më së paku që mund të bëjmë për këtë është të mos e harrojmë ta bëjmë këtë me vëllezërit dhe motrat tona. Ekziston një trend fatëkeq në këtë moment që të përgjigjemi në telefon me "hello". Prej nga na vjen ky "hello"? A nuk jemi ne muslimanë? A nuk është përshëndetja jonë gjithmonë përshëndetja e paqes?

Gjatë gjithë bisedës sonë, gjatë ditës ne kujtojmë veten tonë se ne jemi Muslimanë me fjalë dhe shprehje të cilat thërrasin dhe kujtojnë All-llahun e Plotëfuqishëm. Psh, ne e lavdërojmë All-llahun e Plotëfuqishëm me thirrje sikur al-hamdu lillah (lavdërimi I takon vetëm All-llahut) dhe ma sha'Allah (Cka do që All-llahu dëshiron). Ne mund të mbetemi të fortë në fe duke thënë zëshëm këto thënie sikur la hawle we la quwwete illa bil-lah (Nuk ka forcë dhe fuqi tjetër përveç All-llahut) kurdoherë që ne dëgjojmë të keqe apo ndonjë tragjedi apo fatkeqësi në lajme.

Sigurisht, si muslimanë, ne përqafojmë Islamin në jetën tonë të përditshme nga mënyra e të veshurit me modesti, e cila aplikohet edhe tek mashkulli dhe tek femra, dhe mënyra e shikimit të ulët në kohë të duhur dhe mënyra e lidhshmërisë me të tjerët gjatë gjithë shtegut ditor. Mënyra se si flasim, temat e diskutimeve tona, dhe njerëzit me të cilët përzihemi janë të gjithë pjesë e Islamit. Zgjedhja e mikut është pjesë e asaj se kush jemi ne si Muslimanë.

Mënyrat e pëlqyeshme janë pjesë tërësore e mënyrës sonë muslimane të jetës. Në fakt, janë këto mënyra islame të cilat mund të jenë pjesë shumë të forta në përhapjen e dawes tek të tjerët, duke i treguar atyre për islamin në mënyrën miqësore dhe të butë,

pa “predikim” tek ata.

Muslimanët janë të sjellshëm ndaj tjerëve dhe janë të respektueshëm ndaj tjerëve dhe ndaj të gjitha Krijesave të All-llahut. Në këtë kuptim, muslimanët jënë ambientalistët natyrorë të botës, përdersia ne dashurojmë dhe respketojmë ambientin tonë si pjese e krijimit.

Në vazhdim të të gjitha këtyre mënyrave e të qenurit musliman i mirë, ne mund të shtojmë gjerat shtesë që të na ndihmojnë bile dhe më shumë. Ne mund të zgjohemi në mes të natës, psh, të bëjmë namaz shtesë, duke ditur që i Plotëfuqishmi Allahu është i gatshëm që të na dëgjojë. Ne mund të bëjmë dy rekate namaz shtesë në kohë të ndryshme gjatë ditës për të lutur All-llahun për nevojat tona dhe për nevojat e të tjerëve.

Ne mund të zgjedhim shembullin e të dashurit tonë Muhamedit (paqja qoftë mbit të), duke agjëruar të hënën dhe të ejtën. Gjatë ditëve të veçanta të muajit Ramazan, neve na është dhënë bile dhe një mundësi më e madhe për tia kushtuar tërë ditën tonë All-llahut të Plotëfuqishëm, duke agjëruar për hir të Tij.

Pra ka shumë mënyra me të cilat Islami bëhet pjesë ditore e jetës sonë. Është lehtë për secilin të thotë me buzët e tij se nuk ka Zot tjetër pos All-llahut dhe se Muhamedi (paqja qoftë mbi të) është i dërguar i Tij, por si musliman duhet ta e bajmë këtë me gjithë zemër.

Ne mund të tregojmë se sa na bën për Islamin duke e përqafuar përditë duke e bërë atë, ashtu si i thoni, pjesë e jetës sonë të përditshme. Insh’ Allah, All-llahu I Plotëfuqishëm do na e japë vullnetin ta e bëjmë këtë dhe të na shpërblejë për përpjektjet tona.

Përktheu: Visar Korenica

ABDULLAH IBNU HUDHAFE ES SEHMIJ

Çdo musliman ka të drejtë ta puthë“ kokën e Abdullah ibnu Hudhafes dhe unë i pari e bëj këtë.” Omer ibnul Hattabi

Heroi i tregimit tonë është një njeri nga sahabët, i cili quhet ABDULLAH IBNU

Historia ka mundësi të kalojë para këtij njeriu ashtu sikurse kaloi para miliona arabëve para tij pa i përmendur fare.

Mirëpo, Islami madhështor ia bëri të mundur Abdullah ibnu Hudhafes të takohet me dy sundimtarët e botës së asaj kohe: Kisranë e persianëve dhe Cezarin, perandorin e romakë-ve, dhe me secilin prej tyre të ketë nga një ndodhi, të cilat do t’i ruajë kujtesa e kohës dhe do t’i rrëfejë historia.

Ngjarja e tij me Kisranë e persianëve ndodhi në vitin e gjashtë të hixhretit, kur Pejgamberi a.s. vendosi t’i dërgojë disa prej sahabëve të vet me mesazhe mbretërve dhe perandorëve të huaj, me anë të të cilëve i ftoi në fenë islame.

Muhammedi a.s. ishte i vetëdijshëm për rrezikun që mbarte në vete ky mision.

Emisarët e tij do të shkonin në vende të largëta, të cilat nuk kishin pasur rast t’i vizitonin më parë. Ata nuk kishin njohuri për gjuhët e atyre popujve e as nuk ua dinin temperamentin mbretërve të tyre.

Pastaj, do t’i ftonin ata mbretër të braktisnin fetë e tyre dhe të hiqnin dorë nga pozitat dhe pushteti që mbanin dhe të hynin në fenë e një populli, i cili deri dje ishte i nënshtruar prej tyre.

Vërtet ky ishte një udhëtim i rrezikshëm. Ai i cili merrte guximin të nisej në atë rrugë, ishte i humbur, ndërsa ai që kishte fat të kthehej prej saj, ishte i lindur për së dyti.

Prandaj Pejgamberi a.s. i tuboi shokët e vet dhe u foli atyre. Pasi falënderon Allahun xh.sh., siç e kishte zakon, iu drejtua sahabëve të vet me këto fjalë:

- Unë dëshiroj t’i dërgoj disa prej jush te mbretërit e huaj, prandaj mos polemizoni me mua ashtu si polemizuan të bijtë e Izraelit rreth Isait, të birit të Mejremes.

Sahabët iu përgjigjën:

- O Pejgamber i Allahut, ne jemi në gjendje të kryejmë çdo urdhër tëndin, dërgona kudo që dëshiron ti!

Pejgambari a.s. i dërgoi gjashtë prej sahabëve t’i mbartin mesazhet e tij te mbretërit arabë dhe ata joarabë. Në mesin e tyre ishte edhe Abdullah ibnu Hudhafe Es She-mija. Ishte emisar i Pejgamberit a.s., që mbarte mesazhin e tij te Kisra i Persisë

Menjëherë pas udhëzimeve të marra nga Pejgamberi a.s., Abdullah ibnu Hudhafe e përgatiti devenë e tij. U përshëndet me bashkëshorten dhe fëmijët dhe u nis në misionin e tij të shenjtë, duke kaluar nëpër male të larta dhe rrafshina, i vetmuar, nuk kishte me vete askë, përveç Allahut xh.sh. Pas një udhëtimi të gjatë dhe të mundimshëm, arriti në kryeqendrën e Persisë, në pallatin e perandorit. Kërkoi leje për të hyrë te perandori dhe u tregoi ndihmësve të tij për mesazhin, që kishte me vete.

Kur Kisra mori vesh për këtë, u vesh me stolitë më të bukura perandorake dhe e ftoi parinë dhe njerëzit më me autoritet të marrin pjesë në mexhlisin e tij. Ata iu përgjigjen ftesës. Pastaj urdhëroi që t’i lejohet Abdullah ibnu Hudhafes të hyjë në pallatin e tij.

Abdullahu hyri te Perandori i persianëve i veshur me xhelabijen e tij të hollë dhe me shallin e tij të bardhë prej materiali të vrazhdë, në të cilin dukej modestia arabe.

Megjithatë, ai ishte kryelartë, i vendosur. Në tërë trupin e tij ndiente fuqinë e Islamit dhe në thellësinë e zemrës së tij vlonte krenaria e imanit (besimit).

Posa e pa se ishte nisur në drejtim të tij, Kisra i dha shenjë njërit prej njerëzve të tij që t’ia merrte mesazhin prej dorës, por Abdullahu i tha:

- Jo! Mua më ka urdhëruar i Dërguari i Allahut që këtë mesazh ta dorëzoj ty, personalisht në dorë, dhe unë nuk mund ta shkel urdhrin e të Dërguarit të Allahut.

Atëherë, Kisra iu drejtua njerëzve të tij:

- Lëreni të afrohet pranë meje!

Abdullahu iu afrua Kisrasë dhe ia dorëzoi mesazhin e Pejgamberit a.s. me dorën e vet.

Kisra dha urdhër që të vijë një çatip arab prej banorëve të Hires. Për një çast hyri çatipi, e Kisra e urdhëroi ta hapë mesazhin para tij dhe t’ia lexojë atij, në të cilin, përveç të tjerash, shkruante:

“Me emrin e Allahut, të Mëshiruesit e Mirëbërësit.

Prej Muhammedit, të Dërguarit të Allahut, deri te Kisra, të madhit të Persisë. Paqja qoftë mbi atë që i përmbahet udhëzimit...!”

Vijon...

Ihsanolu tokom razgovora sa muslimankom na visokom položaju u američkoj administraciji

Uređuje:
Dr. Admir-ef. MURATOVIĆ

Muslimanka, prvi američki predstavnik pri Organizaciji islamske konferencije

Samo pet minuta imali su na raspolaganju novinari da snime u Dželeddi susret generalnog sekretara Organizacije islamske konferencije, Ekmeluddina Ihsanoula, sa prvim američkim predstavnikom pri ovoj organizaciji, kojeg je imenovala administracija američkog predsjednika Džordža Buša, čiji će zadatak biti da radi na približavanju stavova i boljem razumijevanju između SAD, s jedne, i OIK i islamskih država, s druge strane.

Suada Kamber, prvi predstavnik Amerike u OIK-u, nije krila svoje zadovoljstvo nakon razgovora sa Ihsanoulom, kao ni zbog boravka u Saudijskoj Arabiji, te je istakla da je zadovoljna kako je protekao njen prvi susret sa predstavnicima ove organizacije, te da su pored odnosa između SAD i OIK tretirali i druge teme, kao što su pitanje obrazovanja, položaja žena i pitanja iz oblasti kulture.

Ihsanoulu je sa svoje strane izrazio zadovoljstvo što je jednoj muslimanki ukazana toliko velika čast da predstavlja jednu veliku državu kao što je Amerika na ovako važnom nivou. "Taj čin predstavlja, svakako, novi, veoma pozitivan moment u odnosima između SAD i islamskog svijeta" – dodao je Ihsanoulu.

Džon Voks

Zvanični London: Kardavi je poznato ime, ali se ne kajemo što mu nismo odobrili ulazak u zemlju

Glasnogovornik Vlade Velike Britanije, Džon Voks, je u razgovoru za *islamonline.net* odgovarao na pitanja zašto šejhu Jusuf el Kardaviju nije dozvoljen ulazak u V. Britaniju, iako je podnio zahtjev da mu se izda viza radi odlaska na liječenje u London.

"Mi smo svjesni da je doktor Kardavi jedan od najpoznatijih islamskih mislilaca današnjice, ali britanska vlada se ne kaje zbog toga što je odbila da mu izda dozvolu za ulazak u zemlju" - kazao je, između ostalog, Voks, odbijajući da do kraja razjasni razloge kojima se vodila britanska Vlada kada je donosila ovakvu odluku.

Mnogi analitičari ovaj potez Vlade u Londonu dovode u vezu sa pitanjem koje se pokrenulo u Britaniji u vezi sa dozvolom muslimanima da u porodičnim i nasljednim pitanjima primjenjuju šeriatsko pravo.

Sam šejh Kardavi optužio je cionističke protagoniste u Londonu da stoje iza zabrane da otputuje u London kako bi se podvrgnuo liječničkom tretmanu.

Doktor Jusuf el Kardavi je jedan od najpoznatijih islamskih učenjaka i mislilaca današnjice. Nalazi se u specifičnoj situaciji. Mnogi zapadni "nepoznavaoci" islama i samog pravca koji zastupa šejh Kardavi u svom učenju optužuju ga da je ekstremista, dok ga, s druge strane, islamski ekstremisti optužuju da je "suviše liberalan", a nerijetko i da "nije musliman". Postavlja se logičko pitanje koji islam smeta Zapadu, ili bolje, koji im više odgovara!? Da li onaj način propagiranja islama koji je za suživot različitih vjerskih zajednica, na kojem insistira Kardavi, ili im je "bliži" radikalniji koncept, koji im se "bolje uklapa" u teorije sukoba civilizacija?

Udruženje rabina Izraela: Naš vjerozakon dozvoljava granatiranje civilnih naselja

www.islamonline.net, 05.03.2008.

Kako prenose izraelski mediji, skupstina najvećih vjerskih predstavnika Izraela, rabina, donijela je "fetvu", u srijedu 05.03.2008. godine, po kojoj se dozvoljava izraelskoj vojsci da preduzima ofanzivna djejstva protiv civila, uključujući i granatiranje civilnih naselja, kao "odgovor na granatiranje palestinskih snaga bezbjednosti izraelske teritorije".

Ovo saopštenje dolazi samo nekolilo dana nakon objavljivanja završetka prve faze napada izraelskih snaga na pojas Gaze, u kojoj je stradalo124 Palestinaca, uglavnom civila, a njih 350 je ranjeno.

U ovom se proglasu također ukazuje da je "ponekad dozvoljeno preventivno napasti bez prethodnog upozorenja", upozoravajući da je vojsci dozvoljeno da napadne bilo koje civilno naselje iz koje budu "ispaljene rakete na izraelsku teritoriju".

U saopštenju se odgovornost za sprječavanje takvih vrsta akcije izraelske vojske svaljuje na Palestince koji bi, po njihovom mišljenju, "trebali da preduprede ili onemoguće vojne napade na izraelsku teritoriju, kako to ne bi proizvelo neželjenu reakciju izraelskih snaga bezbjednosti".

Ova "fetva" nije presedan. Već se dogodilo da je ovaj najviši vjerski organ u Izraelu 2005. godine izdao također jednu vjersku smjernicu koju su uputili tadašnjem premijeru ove zemlje Arijelu Šaronu, u kojem je, između ostalog, stajalo: "...Ako neko nastoji da te ubije, požuri da ti prvo ubiješ njega..."

Fetva koja pred palestinskim ciljevima ostavlja izbor: Zaustaviti samoodbranu ili smrt

Delegacija islamske uleme u Vatikanu priprema susret Pape i islamskih učenjaka

Kao uvertira susreta koji bi se trebao uskoro organizovati između poglavara Rimokatoličke crkve Pape Benedikta XVI i deputacije od 138 islamskih učenjaka, u Vatikanu je upriličena posjeta delegacije islamskih učenjaka na čelu sa Abdul Hakimom Muradom, profesorom islamskih nauka na univerzitetu Kembridž i direktora Vakufske direkcije u Britaniji, koja se susrela sa Papinim izaslanikom za pitanje međureligijskog dijaloga. Tokom susreta se uglavnom razgovaralo o programu prestojećeg susreta Pape i islamskih učenjaka, a nezaobilazna tema je bila i problem vezan za ponovno najavljivanje objavljivanja spornih karikatura Muhammeda a.s. od strane istih danskih novina, koje su to i ranije činile, kao i o mogućim posljedicama koje bi se desile ako bi došlo do nečega sličnog.

"Alžirski mart" - odbrana ličnosti Resulullaha s.a.w.s

Nekoliko nevladinih organizacija koje se bave pitanjima vjerskog prosvjetiteljstva u Alžiru, organizovat će tokom marta mjeseca niz kulturnih manifestacija, a sve u cilju promocije ličnosti i djela Muhammeda a.s.

U okviru manifestacija bit će organizovane prigodne debate na kojima će brojni poznati alimi iz cijelog islamskog svijeta govoriti o siri, odnosno, životu posljednjeg Božijeg Poslanika, Muhammeda s.a.w.s.

Protesti širom islamskog svijeta protiv najavljenog ponovnog objavljivanja uvredljivih karikatura

Iako je primarni cilj ove manifastestacije da se na prigodan način obilježi 12. rebiul evvel, datum rođenja Božijeg Poslanika a.s., ništa manji značaj ovih manifestacija nije ni činjenica da se na taj način želi stati na kraj brojnim pokušajima koji u posljednje vrijeme dolaze sa Zapada, u kojima se nastoji pokušati na različite načine omalovažiti značaj života i djela Muhammeda a.s.

Obostrano poštovanje - glavna poruka Okruglog stola "Islamsko-kršćanski dijalog"

Abbas Halebi, predsjednik arapskog tima u procesu islamsko-kršćanskog dijaloga, pozvao je na kraju Okruglog stola pod nazivom "Islamsko-kršćanski dijalog", koji se krajem februara održao u Bejrutu, na usvajanje rezolucije kojom bi se svi obavezali na "međusobno uvažavanje i poštovanje".

Halebi je tokom svog govora pozvao da se ovaj dijalog ne ograniči samo na razgovore između predstavnika vjerskih zajednica, već da je potrebno da se taj dijalog približi i običnom svijetu, odnosno, da je od suštinske važnosti da obični ljudi, pripadnici različitih vjerskih zajednica razgovaraju međusobno, bez ikakvih predrasuda.

Velika danska kompanija: Problem oko karikatura nam je mnogo naškodio!

Dansko-švedska kompanija za proizvodnju mliječnih proizvoda izdala je saopštenje u kojem stoji da su zbog problema u vezi sa kontraverznim karikaturama u situaciji da mnogostruko smanje proizvodnju svojih proizvoda zbog činjenice da je prodaja njihovih prerađevina naprosto opala u zemljama gdje muslimani čine većinu.

U kompaniji koja se bavi proizvodnjom jogurta i sira su saopštili da su prinuđeni da svoju proizvodnju svedu na preradu svega 150 tona mlijeka sedmično, ukazujući na činjenicu da su do ove krize prerađivali između 550 i 650 tona mlijeka sedmično.

Kriza u koju je dospjela ova kompanija proizvodi ogromne gubitke. Dnevno kompanija gubi 1.6 miliona dolara, pa je zbog toga bila prinuđena da privremeno otpusti 125 radnika.

Sedamnaest parlamentarki izraelskog Kneseta zatražilo oslobađanje svoje koleginice, poslanice iz redova Hamasa

Sedamnaest poslanica, među kojima su i predstavnice ljevičarskih i desničarskih partija, izraelskog parlamenta uputili su zahtjev obavještajnim službama svoje Vlade da u najskorijem roku oslobode i puste iz zatvora Merjem Salih, pripadnicu palestinskog parlamenta.

Doktor Merjem Salih, poznata spisateljica, mislilac, doktorirala je šerijatsko pravo na Univerzitetu u Mekki, Saudijska Arabija, i napisala je sedam knjiga iz oblasti svoje struke. Na posljednjim izborima u Palestini postala je član palestinskog Parlamenta na listi Hamasa, ispred izborne jedinice u Ramali. Nakon pokušaja puča, kojeg je u Ramali izveo Mahmud Abbas, izraelske snage bezbjednosti uhapsile su dr. Merjem Salih 12. novembra prošle godine i bez ikakvog objašnjenja, bez podignetu optužnice, ona je dospjela na vojni sud. Nakon što nisu uspjeli da joj pronađu bilo kakvu krivicu ili da joj pripišu odgovornost za bilo šta, vojni sud je 17.01.2008. god. donio odluku da je puste iz zatvora. Nedugo potom, čelnici bezbjednosnih službi Izraela, na čijem je čelu ministar odbrane Ehud Barak, ponovo je naredio njeno hapšenje. Zbog nepravdi koje se vrše nad ovom nedužnom ženom i naučnicom, Abbas Zekur, arapski poslanik u izraelskom Knesetu ponudio je svojim kolegama na potpis peticiju kojom se od Vrhovnog suda traži da prekine agoniju dr. Merjem Salih i da je oslobodi i zaustavi predstavnike izraelskih vlasti u kršenju prava na slobodu. Ovu peticiju je potpisalo 17 poslanica izraelskog parlamenta.

Najmlađi našli šta ih zanima na sajmu knjiga

Počeo Međunarodni sajam knjiga u Rijadu

Najmlađi našli šta ih zanima na sajmu knjiga.

Prije nekoliko dana, u prisustvu velikog broja izlagača i gostiju iz raznijih dijelova svijeta, započeo je ovogodišnji Međunarodni sajam knjiga u glavnom gradu Saudijske Arabije, Rijadu.

I nakon prvih dana, analitičari potvrđuju da se ponavlja ista slika kao i prošlih sajmova - najveća je potražnja za vjerskom literaturom, mada su posjetioci također zainteresovani i za zbirke poezije, knjige koje obrađuju politička pitanja itd.

Počasni gost ovog sajma je delagacija Japana, koja će se ove godine predstaviti sa raznim djelima u kojima je na arapskom i engleskom jeziku predstavljena japanska kultura i civilizacija.

Ono što je specifičnost ovog sajma knjiga jeste da je jedina cenzura uvedena kada su u pitanju knjige u kojima se promoviše nemoral, ali također ni djela Čarlsa Darvina o njegovoj famoznoj evoluciji nisu "dobrodošla".

Na skupu je iznijeta zajednička osuda najave ponovnog objavljivanja karikatura

Drugo polugođe i kadrovsko pojačanje u Medresi

Drugo polugođe školske 2007/08. godine u "Gazi Isa-beg" medresi otpočelo je u ruhu kadrovskog pojačanja na polju obrazovanja i vaspitanja. Medresa je dobila novog profesora imameta mr. Senad-ef. Halitovića, a i novog vaspitača Mirfata Fijuljanina.

Mr. Senad-ef. Halitović, rođen je 1979. god. u Kruševu, opština Novi Pazar. Nakon što je završio „Gazi Isa-beg" medresu u Novom Pazaru, upisuje Fakultet islamskih nauka u Jemenu, a na istom će odbraniti magistarske studije iz oblasti misionarstva. Pokazao je izuzetne rezultate u dosadašnjem radu na mjestu imama glavne Arap džamije u Novom Pazaru, te će ubuduće kao profesor imameta, predmeta koji tretira tematiku nastupa imama u džematu, svoja iskustva prenositi medresantima. U februaru ove godine imenovan je na mjesto pomoćnika muftije sandžačkog.

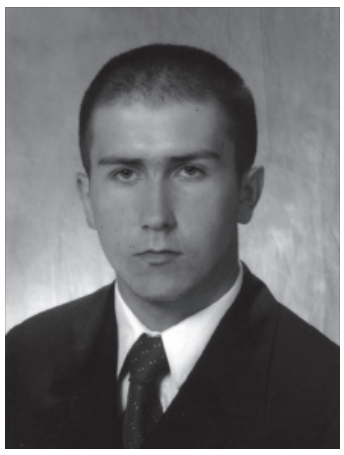

Mirfat Fijuljanin, rođen je 1984. godine u Žitniću, opština Sjenica. Završio je "Gazi Husrev-begovu" medresu u Sarajevu. Godine 2003. upisuje Univerzitet "El-Azhar" u Egiptu, odsjek za hadis. Zbog finansijskih problema nije upisao postdiplomske studije, ali se vraća obogaćen znanjem 22 džuza Kur'ana. Mirfatova blaga narav i širok spektar islamskog znanja predznak su njegovoj uspješnosti u časnom poslu vaspitača i odgajatelja učenika Medrese.

A.F.

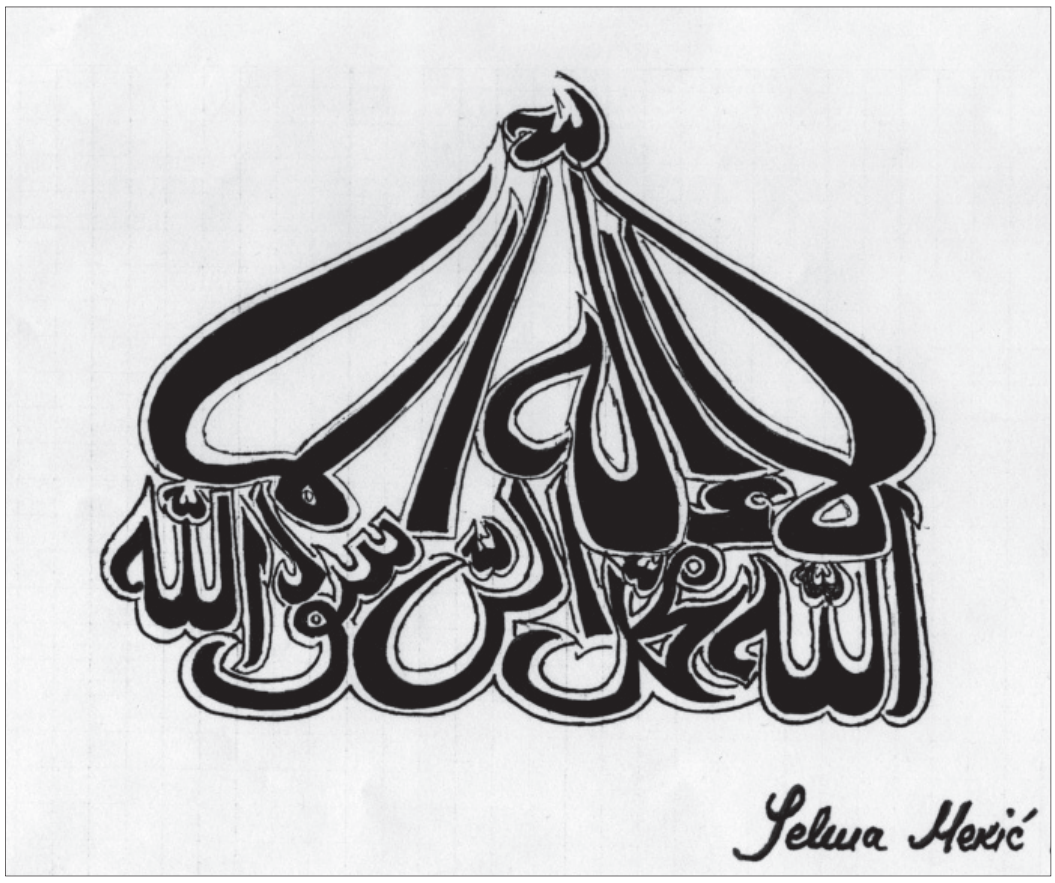

Originalni radovi učenice Gazi Isa-beg medrese
Selma Mekić, III-b

Glas islama
List za vjeru, društvo i kulturu

Izdavač: Izdavačka ustanova
El-Kelimeh Novi Pazar
Štampa:
Grafokarton Prijepolje

Glavni i odgovorni urednik:
Hajrudin BALIĆ

Urednik u redakciji:
Semir REBRONJA

Pomoćnik glavnog
i odgovornog urednika:
Fahrudin SMAILOVIĆ

Redakcija:
Refik SADIKOVIĆ
Mehmed MEŠIĆ
Rešad PLOJOVIĆ
Bekir MAKIĆ
Sead ŠAĆIROVIĆ
Almir PRAMENKOVIĆ
Misala PRAMENKOVIĆ
Enver GICIĆ
Sanela KARIŠIK
Sead IBRIĆ
Esad KOLAŠINAC

Malik NUROVIĆ, distribucija

Kompjuterska priprema:
Samir ŠKRIJELJ, lektura
Mujahid HIRSCH, dizajn
Salahudin FETIĆ, prijelom

Adresa redakcije:
Ul. Gradska 1
36300 Novi Pazar

Telefoni:
Tel.: ++ 381 (20) 337 270
Fax: ++ 381 (20) 334 020

Žiro račun:
160-15374-29

E-pošta:
redakcija@glas-islama.com
semir@glas-islama.com
hajrudin@glas-islama.com
admir@glas-islama.com
fahrudin@glas-islama.com
refik@glas-islama.com
salahudin@glas-islama.com

Internet adresa:
www.glas-islama.com

Rješenjem od 12.12.1996. g. GLAS ISLAMA je registrovan kod Ministarstva za informacije Republike Srbije pod registarskim brojem 2281. Rukopisi, diskete i fotografije se ne vraćaju

Redakcija Glasa islama odgovorna je samo za stavove iznesene u rubrici "Naše viđenje". Za stavove u ostalim prilozima odgovorni su potpisani autori.

SAOPŠTENJE UREDA REISU-L-ULEME

Sarajevo, 6. mart 2008. (MINA)

Povodom najave neformalnog sastanka muftija balkanskih zemalja za 9. mart 2008. god. u Podgorici, Crna Gora, pod pokroviteljstvom predsjednika Crne Gore, porodice nastradalih Bošnjaka muslimana, deportovanlh 1992. god. od crnogorske vlasti, koja ni do danas nije poduzela konkretne radnje na sankcionisanju zločina nad njihovim najmilijim, pa ni nakon obećanja premijera Đukanovića reisu-l-ulemi dr. Cerić prilikom njihovog zvaničnog susreta u Podgorici 2005. god., traže od reisu-l-uleme dr. Cerića da ne prisustvuje sastanku u Crnoj Gori, pa makar to bio sastanak muftija balkanskih zemalja, dok crnogorska vlast na čelu sa predsjednikom ne uradi ono što Islamska zajednica u BiH već godinama od nje zahtijeva, a to je:

1) Da se jasno i nedvosmisleno izvini za zločine počinjene na teritoriji Crne Gore nad muslimanima Bošnjacima 1992. godine;

2) Da do kraja sprovede krivični postupak i sankcioniše sve zločince i njihove naredbodavce, koji su sudjelovali u hapšenju i deportovanju bošnjačkih izbjeglica iz Crne Gore 1992. god. (Kao što je poznato, tom prilikom ubijeno je najmanje 86 Bošnjaka koji su potražili utočište u Crnoj Gori od rata u BiH);

3) Da uvede obilježavanje Dana sjećanja na žrtve zločina nad Bošnjacima u Crnoj Gori;

4) Da izgradi spomen obilježje žrtvama tog zločina u Herceg Novom, gdje se nalazio sabirni centar za deportaciju bošnjačkih izbjeglica;

5) Te da Vlada Crne Gore ne opstruira započeti parnični postupak kojeg su porodice deportovanih Bošnjaka pokrenule protiv MUP-a Crne Gore.

Solidarišući se sa ovakvim zahtjevima porodica nastradalih Bošnjaka u Crnoj Gori 1992. godine, reisu-l-ulema dr. Mustafa Cerić neće prisustvovati najavljenom sastanku muftija balkanskih zemalja pod pokroviteljstvom predsjednika Vujanovića.

SAOPŠTENJE ZA JAVNOST

Sandžačka dijaspora je užasnuta činjenicom da se međumuslimanski sukobi u Sandžaku ne smiruju već se nastavljaju. U Tutinu je 07.03.2008. došlo do oružanog napada na službenike Mešihata IZ-e u Srbiji. Tom prilikom su dva lica povrijeđena. Užasava nas činjenica da su pojedinci spremni ići do kraja u svojoj nelegalnoj i nelegitimnoj nakani koja bi vrlo brzo mogla da rezultira i gubitkom onoga što je najvrijednije - gubitkom ljudskih života.

Najoštrije osuđujemo, na prvom mjestu, državne organe koji su nezakonito priznali novoformiranu islamsku zajednicu, a zatim i čelnike te zajednice koja niti ima legalitet niti legitimitet. Ministarstvo vjera sada mirno posmatra posljedice svoje nerazumne politike, a Bošnjacima u Sandžaku prijeti međusobni sukob većih razmjera sa nesagledivim posljedicama.

Zajednica sandžačke dijaspore potpuno podržava koncept Islamske zajednice u Srbiji koji je na pozitivnom kursu već cijelih 15 godina i koji je dao ogromne pozitivne rezultate. Istovremeno kategorički osuđujemo svaki pokušaj rušenja tog koncepta i nametanje ideja koje nisu u interesu muslimana Bošnjaka Sandžaka i Srbije u cjelosti već u prvom planu imaju interese nekih pojedinaca i političkih partija.

Informativna služba ZSD
Frankfurt na Majni

Odbor Medžlisa Islamske zajednice Priboj održao je svoju redovnu 23. sjednicu februara tekuće godine, te pored ostalih pitanja razmatrao: aktuelnu situaciju u Priboju povodom najnovijih pokušaja destabilizacije Islamske zajednice, kao i problem lokacije za džamiju u Novom gradu - Priboj i odlučio da putem sredstava javnog informisanja javnosti uputi slijedeće:

SAOPŠTENJE

1. Odbor Medžlisa Islamske zajednice Priboj, povodom nedavnog boravka Adema Zilkića u Priboju, osuđuje aktivnosti gore imenovanog i njegovih sljedbenika na pokušaju razbijanja legitimne Islamske zajednice u Srbiji. Adem Zilkić je u svom nastupu na lokalnoj TV Priboj iznio čitav niz neistina na rad Islamske zajednice u Srbiji s ciljem da destabilizuje Medžlis Islamske zajednice Priboj i poremeti međuljudske odnose unutar bošnjačkog korpusa u Priboju.

2. Takođe, Odbor Medžlisa Islamske zajednice Priboj najoštrije osuđuje nelegalne aktivnosti i djelovanje Muhameda Halilagića i grupe istomišljenika, koji je pokušao formirati paralelnu islamsku zajednicu u Priboju i sebe samoproglasiti za predsjednika. Ovim putem obavještavamo javnost i sve institucije u Priboju i Srbiji da se ograđujemo od aktivnosti i djelovanja istog, te da u dopisima koje dobijaju iz Priboja obrate pažnju ko je u potpisu kako ne bi došlo do nesuglasica, jer vjerska institucija muslimana u Priboju je jedna legalna i legitimna Islamska zajednica, a to je Medžlis Islamske zajednice Priboj.

3. U procesu privođenja namjeni lokacije za izgradnju džamije u Novom gradu -Priboj, Odbor Medžlisa Islamske zajednice Priboj ponovo se obratio FAP korporaciji a.d. Priboj sa zahtjevom da uputi dopis Agenciji za privatizaciju za dobijanje saglasnosti za izdvajanje dijela imovine „Autotransporta“, kako bi se stekli uslovi za privođenje namjeni lokacije za džamiju u Novom Priboju.

Fahrudin Alagić, predsjednik Medžlisa

DOO

UJKANOVIĆ
BEBI OPREMA

tel: 020/386-385
020/386-280
mob: 063/404-139

Ul. Veljka Vlahovića 18b
Novi Pazar

BESTATTUNGSDIENST "ŠUŠKO" POGREBNE USLUGE

PRIJEVOZ DŽENAZA IZ SVIH EVROPSKIH ZEMALJA ZA SANDŽAK, BIH I DRUGA ODREDIŠTA

MI VAM NUDIMO:

- dugogodišnje iskustvo
- sređivanje kompletne dokumentacije,
- kvalitetno i potpuno islamsko opremanje dženaze
- exhumacije
- pristupačnu cijenu
- prisustvo pri transportu specijalnim pogrebnim autom imama Bekir-ef. Šuško

S obzirom da smrt ne bira vrijeme slobodni ste u svako doba obratiti se nama

IZBJEGNITE KOMPLIKACIJE - NAZOVITE NAS!!!

Adresa:
Ramiza Gugača 14
71000 Sarajevo
tel: +381 33 200 719
dipl. teolog imam Bekir-ef. Šuško

KOMPLETNA IZRADA I UGRADNJA NIŠANA U SKLADU S MUSLIMANSKIM OBIČAJIMA

szk "BERZAH"

radnja za preradu, ugradnju, promet mermera i izgradnju nadgrobnih spomenika
Novi Pazar, Selakovac, Dubrovačka 416/bb

tel: +381 20 315 100
mob. +381 63 8 464 981

Posjetite nas na
www.kelimeh.com
ON-LINE prodaja
tel: 020 334 020
mob: 064 16 222 84
e-mail: kelimeh@gmail.com

IZDAVAČKA USTANOVA EL-KELIMEH PREDSTAVLJA

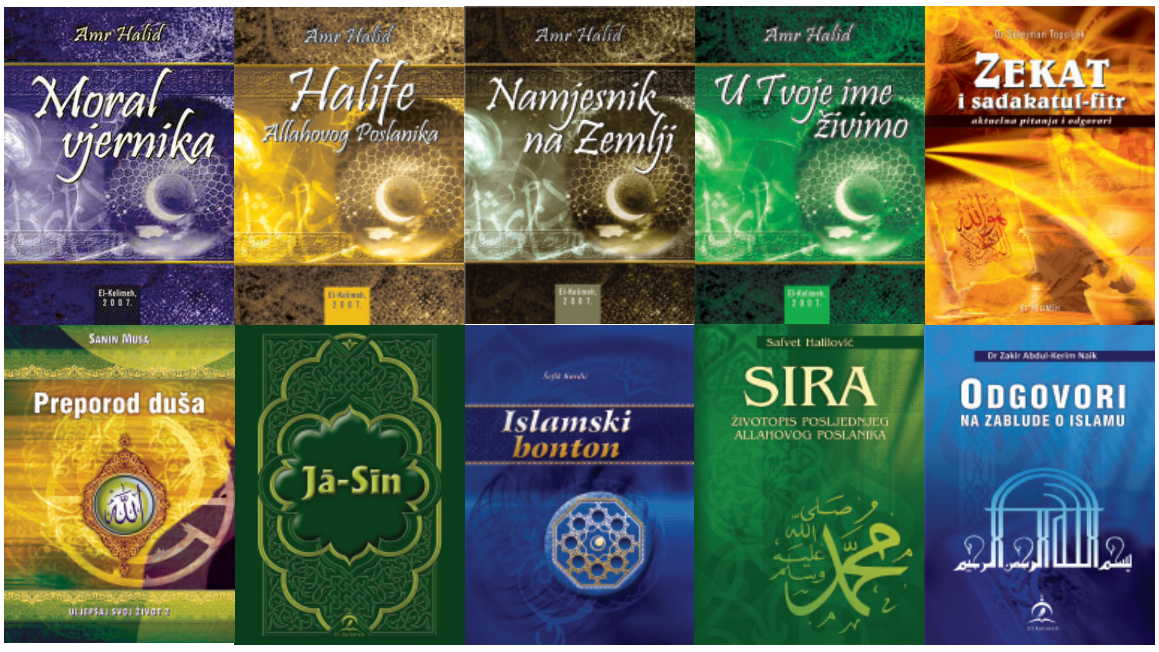

"Crvena zvezda" Sjenica

tel: 020 741 991, 743 971, 063 560 200

Trgovina : - Muška, ženska i dječija konfekcija
- Trikotaža i druge galanterije

Sopstvena proizvodnja: Jorgani, posteljine, jastuci, prekrivači, peškiri i dr.

Kafečajnica: Kafa, čaj, razni sokovi, koka kola, Baklava, torte, tulumbe, pelte i dr.

vlasnik: Nermin Kadrić - BUKI

OBERHAUZEN - NOVI PAZAR **AUTOBUSKI PREVOZ** BERLIN - NOVI PAZAR

Preko: ESENA, DUISBURGA, DISELDORFA, KELNA, FRANKFURTA, MANHAJMA, ŠTUTGARTA, ULMA, MINHENA
Preko Slovenije: polazak subotom, povratak subotom

Preko Mađarske, Austrije (Beča): polazak utorkom, povratak srijedom
Tel: 0172/2774170

SPORTTURIST

GODIŠNJI ODMORI I LJETOVANJA
Turska, Tunis, Egipat, crnogorsko primorje
PUTOVANJA, EKSKURZIJE, IZLETI
PRODAJA AVIO-KARATA
SAJAMSKE I SPORTSKE MANIFESTACIJE

Novi Pazar, Amir-agin han
020/ 311 911
www.sportturist.com

Preko: LAJPCIGA, NIRNBERGA, REGENSBURGA, BEČA Polazak petkom, povratak utorkom
Tel: 0172/311 36 29